

Elvis magasinet

Nr 3 februari 2022

Utgiven av: Elvis i Norden

A color photograph of Elvis Presley from his 'Blue Hawaii' era. He is wearing a vibrant red short-sleeved shirt with a white floral pattern and a thick lei of yellow and white plumeria flowers. He is holding a ukulele and looking directly at the camera with a slight smile. The background is a blurred view of a city, likely Honolulu, Hawaii.

Blue Hawaii

Ginger Alden

Äventyr i Memphis

Innehåll

Sida 4 – Filmen om Elvis och Översten

Sida 8 – Mina äventyr i Memphis 1994

Sida 14 – Elvis Christmas & Gospel Songs

Sida 16 – 1972 – året som förändrade Elvis

Sida 20 – Vad handlade Blue Hawaii om?

Sida 30 – Filmpanelens betyg

*Sida 32 – Elvis Christmas med
The Refreshments*

Sida 36 – Snygga skivomslag?

Sida 38 – Fröken Elvis julshow på Rival

*Sida 40 – The Memphis Mafia and Ginger
Alden: Disliked for not understanding "the
girlfriend job"?*

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Business Manager
Elvis Ahlgren

Operations Manager
Kenneth Östlund

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
*Stig Carlsson
Markus Ekholm
Micke Englund
Roger Ersson
Arne Julien
Marie Klintebäck
Lotta Larsson
Bibbi Lindkvist
Åke Ljungberg
Marcus Lundström
Jimmie Rudolfsson
Eva Lind Söderling
Erik G. Widman
Stefan Ödman
Kenneth Östlund*

Video:
*Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson*

Du når oss enklast genom att
e-posta till adressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December

Tema evenemang

Hej Elvisvän!

Vi är nu inne på vår tredje nummer av Elvismagasinet. Fortfarande är det många som upptäcker tidningen och vi tror att det kommer att fortsätta så även under resten av året.

Den här gången bjuder vi på flera evenemangsartiklar. För det har ju faktiskt varit möjligt att arrangera olika evenemang under en tid även om det nu åter blivit svårare. Så det är lite temat i detta nummer att vi berättar om olika evenemang som varit sedan förra numret.

Det är med glädje vi presenterar några nya skribenter även i detta nummer. Det är när vi delar med oss av våra historier som vi får en levande och intressant tidning. För även om vi inte varit med själva så är det kul att få veta vad andra har upplevt eller känner till. Så har du en berättelse du vill dela med dig av så kan du mejla in den till elvismagasinet@elvis.ax

En av våra nya skribenter är **Arne Julien** från Norge. Han har skrivit om **Ginger Alden** och valt att göra det på engelska. Vi har respekterat hans önskemål om att även publicera artikeln på engelska så som den är skriven. Normalt skriver vi på svenska men i detta fall har vi gjort ett undantag. Vi hoppas att de flesta ändå kan tillgodogöra sig texten som är mycket intressant läsning.

Som många av er Facebook-aktiva säkert har märkt så har **Tomas Karlsson** och jag dragit igång ett gemensamt projekt på vår hemsida www.elvis.ax. Det är förstas **Elvisfestivalarkivet** där vi, som man nästan kan utläsa av namnet, samlar videos och videoklipp från alla Elvisfestivaler som vi har dokumenterade

på videofilm. Naturligtvis finns inte allting filmat men rätt mycket ändå. Med gemensamma krafter så kommer vi att skapa det mest kompletta utbudet av tidigare festivaler.

Tomas Karlsson jobbar med festivalarkivet.

Varje vecka tillkommer mer material som även presenteras i vår Facebook-grupp **Elvis i Norden**. Några exempel på vad som finns tillgängligt är till exempel videos med **Svenne Hedlund, Mats Rådberg, Hubbas, Anders Karlstedt, Lennart Grahm, Eilert Pilarm, Anders Linder, Tord Jansson, Henrik Åberg, Charlie Hodge, Kent Wennman, Stefan Wikström, Cina Samuelson** och många fler.

Hör gärna av dig om du har något material som du vill bidra med. Vi kan digitalisera gamla videoband och restaurera bild och ljud och hjälpa till på alla sätt för att alla ska kunna njuta av materialet.

Nu finns Elvis i Norden även på **Instagram**. Följ oss gärna även där.

Nästa nummer utkommer i april. Ha det gott vänner!

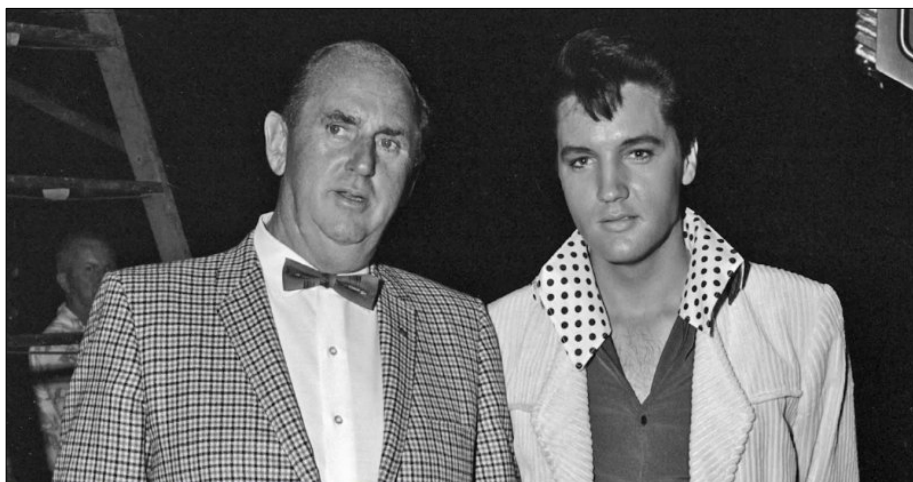
Filmen om Elvis och Översten

Nyligen justerades premiärdatumet för den kommande Elvisfilmen regisserad av australiensiske Baz Luhrmann till den 24 juni 2022. Filmbolag är Warner Bros. och titeln är än så länge bara: **Elvis**.

Regissören Baz Luhrmann.

Luhrmann är den mest framgångsrike australiensiske regissören och är i filmvärlden mest känd för sin Red Curtain triologi som består av filmerna: **Strictly Ballroom** (1992), **William Shakespeare's Romeo + Juliet** (1996) och **Moulin Rouge!** (2001). Men han har också gjort filmerna **Australia** (2008) och **The Great Gatsby** (2013). Han har också jobbat med TV i

The Get Down för Netflix, som handlade om hip-hopens födelse på 70-talet, och gjort scenproduktioner som Giacomo Puccini's **La Bohème**, för både The Australian Opera och Broadway, och **Strictly Ballroom the Musical**.

Luhrmann är även känd för sina **Grammy-nominerade soundtrack** till Moulin Rouge! och The Great Gatsby. Han producerar själv alla soundtrack till filmerna och har ett eget skivbolag - **House of Iona**, som är ett samarbete med RCA Records. Baz står också som kompositör på en del stycken på soundtracken. Han har också jobbat inom mode- och konstvärlden.

Denne 59-årige och mångsidige australiensare har som sitt senaste project regisserat en film om Elvis Presleys relation med **Överste Tom Parker**.

I mars 2018 presenterades skådespelaren **Tom Hanks** som den som skulle spela Parker och i juli samma år så presenterades **Austin Butler** som den som skulle spela Elvis.

Pandemin pausade filminspelningarna när Hanks testade positivt för covid-19.

Filminspelningarna påbörjades den 28 januari 2020 i Australien. Den 12 mars fick produktionen ta en paus då Tom Hanks och

Ser ut att vara en scen från TV-specialen -68.

hans fru **Rita Wilson** testade positivt för covid-19. Arbetet återupptogs den 23 september. Flera premiärdatum har figurerat tidigare såsom den 1 oktober 2021, den 5 november 2021 och sedan den 3 juni 2022 innan det nu blev den 24 juni 2022.

Att Tom Hanks är en skådespelare att räkna med betvivlar nog inte många. Det ska bli intressant att se hur han gestaltar Elvis manager Överste Tom Parker. Hanks har förberett sig inför rollen bland annat genom att läsa **Peter Guralnicks** utmärkta böcker **Last Train to Memphis: The Rise of Elvis Presley** och **Careless Love: The Unmaking of Elvis Presley**.

Killen som under 19 år ansvarade för Tom Hanks smink, **Danny Striepeke**, i

filmer som **Forrest Gump**, **Cast Away**, **Saving Private Ryan** och många andra hade också jobbat med Elvis i filmer som **Follow That Dream** och **Viva Las Vegas**. Den vägen har Hanks således fått höra en del Elvis-Parker historier. Till rollen som Elvis manager blev Hanks tvungen att ändra på sin frisyra. Eller snarare helt skippa den då håret åkte av.

Austin Butler däremot är inte lika erfaren och kan ha rätt mycket att bevisa. I synnerhet för oss kräsna Elvisfans som har lätt för att se problem med alla andra utom Elvis själv. Denne 30-åriga skådespelare från Anaheim i Kalifornien hade en mindre roll i **Quentin Tarantinos Once Upon a**

Hanks och den välmeriterade och Oscars-nominerade sminkören Daniel Striepeke.

Hanks visar upp sin filmfrisyra.

Time in Hollywood men är nog mest känd för att medverka i olika TV-serier. Ett rätt okänt namn som kanske kan bli mer känt nu när han fått en stor roll som den allra största idolen genom alla tider. Naturligtvis var det flera som konkurrerade om rollen som Elvis så vi får hoppas att valet blev rätt.

Privat gillar Austin Butler att skapa och spela in musik. Han började spela gitarr när han var 13 år gammal och piano som 16-åring. Han samlar också på gitarrer så det finns väl ändå lite hopp om att han ska vara trovärdig på vita duken.

I rollen som Priscilla ser vi den australiensiska skådespelerskan **Olivia DeJonge**.

Än så länge vet vi väldigt lite om denna film. Förhoppningsvis kommer det snart någon trailer som kanske kan ge en liten fingervisning om vad vi har att vänta oss. Det jag presenterat här är ungefär det som man kan hitta på nätet just nu om filmen.

En lite teaser för filmen släpptes för inte så länge sedan där man kan se ett par glimtar från filmen. Men det är inte mycket mer än ryggen på Austin Butler under ett par sekunder.

Medverkande skådespelare och roller då de är kända:

Tom Hanks - Överste Tom Parker

Austin Butler - Elvis

Chaydon Jay - Elvis (barn)

Olivia DeJonge - Priscilla

Yola Quartey - Sister

Rosetta Tharpe

Luke Bracey-Jerry Schilling

Kelvin Harrison Jr. - B.B.

King

Dacre Montgomery -Steve Binder

Baz Luhrmann, Olivia DeJonge (Priscilla), Austin Butler (Elvis).

Helen Thomson - Gladys

Richard Roxburgh -Vernon

David Wenham - Hank

Snow

Alton Mason-Little Richard

Natasha Bassett

Xavier Samuel

Leon Ford - Tom Diskin

Kate Mulvany - Marion

Keisker

David Gannon - Charlie Hodge

Adam Dunn - Bill Black

Alex Radu - George Klein

Gareth Davies

Charles Grounds

Josh McConville

Kodi Smit-McPhee -

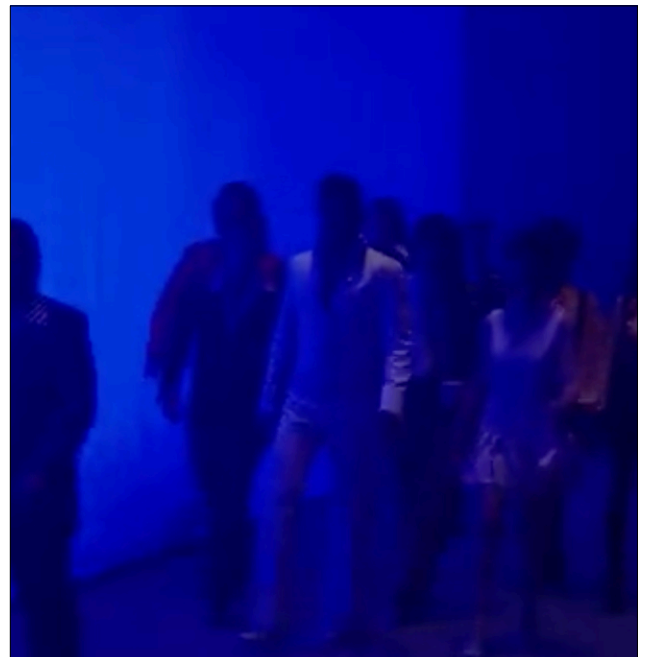
Jimmie Rodgers

Austin Butler i filmen The Dead Don't Die

Ur en scen från den kommande filmen.

Scenen ser ut att vara backstage i Vegas.

Mina äventyr i Memphis 1994

Marie Klintebäck framför Graceland (till vänster) och framför SUN-studion (till höger).

"Det var en fantastisk resa som jag aldrig kommer att glömma!"

Här ska jag berätta lite om Memphis-resan som jag deltog i 1994.

Äntligen skulle resan till Memphis bli av. Som jag hade längtat. Jag hade jobbat så mycket och sparat pengar för att få ihop till resan, och nu skulle jag äntligen få åka för att se Elvis hus **Graceland**. Jag var överlycklig.

Vi var tio personer som samlades på Arlanda den 3 augusti 1994. Det var ett glatt gäng med samma intresse - **Elvis Presley**. Resedeltagarna utgjordes av följande personer:

Åke Flodin reseledare
Marie Klintebäck
Ulla-Britt Aronsson
Katarina Kollberg
Yvonne Norrman
Kurt-Ivan och Anita Eriksson
Ulla Näzell
Ann-Christin Hansson
Claes-Olov Sthernborg

Åke undrade om jag ville vinna inträdet till Graceland, ja sade jag. Bra, om du gör 100 sit-ups före mig så vinner du! Vi hakade fast i varandras ben och började med sit-ups. Mitt inne på Arlanda.

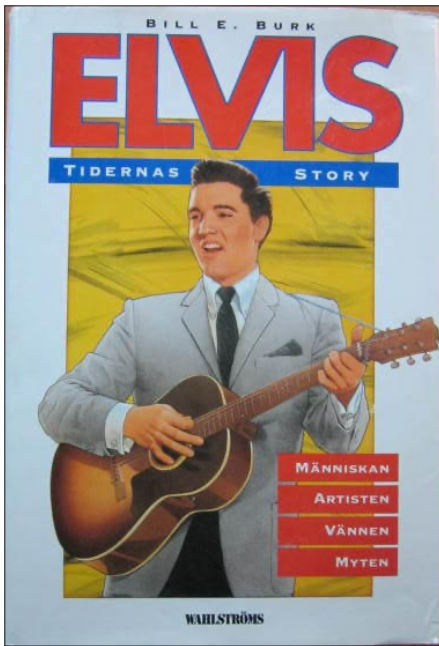
När Åke hade gjort 50 stycken, då hade jag gjort

mina 100, så jag vann inträdet.

Första morgonen i Memphis gick vi till fots från hotellet **Days Inn** på East Brooks Roads till Graceland, en promenad på cirka 45 minuter. Sen plötsligt stod jag där mitt framför huset. Det var magiskt, tårarna rann men jag var lycklig. Jag glömmer aldrig när jag sedan fick gå in i huset, när jag fick stå i Elvis hus där han hade bott och levt sitt liv. Lyckan var total.

Det var mycket som hände alla dagar. En dag träffade vi **Bill E. Burk**, författaren till boken **Elvis - tidernas story**. Han följde oss till

Marie skriver sitt namn på Gracelands mur som så många andra fans gjort före henne.

Bill E. Burk

Elvis karatetränare Master Kang Rhee.

bland annat **Forest Hill**, där Elvis först begravdes, men även till **Baptist Memorial Hospital** på 899 Madison Ave, dit Elvis fördes när dog.

Naturligtvis besökte vi **SUN Studio**, och Elvis hus innan Graceland, på 1034 **Audubon Drive**.

Extra roligt var det att träffa Elvis karatetränare **Master Kang Rhee**, eftersom jag själv tränat karate.

En dag gjorde vi en utflykt till **Nashville** och **The Country Music Hall Of Fame**, och där hade Åke en överraskning till oss - **D.J. Fontana** dök upp vid **RCA:s Studio B** som vi fick besöka. Häftigt med en levande legend. Fontana bodde på vårt hotell så honom träffade jag flera gånger. Han var en verkligt ödmjuk person. Vid några tillfällen satt han med oss vid polen på kvällen. Åke och Fontana kände ju varandra så det blev som lite bonus för oss.

D.J. Fontana

En dag mitt bland vimlet av människor, vid ett köpcentrum vid Graceland såg jag **Vester Presley** sitta och signera böcker. Jag gick fram till honom och vi småpratade om Elvis och Vesters egna liv som grindvakt. Han var jättetrevlig. Jag mötte honom flera gånger och han stannade alltid och pratade en stund med mig.

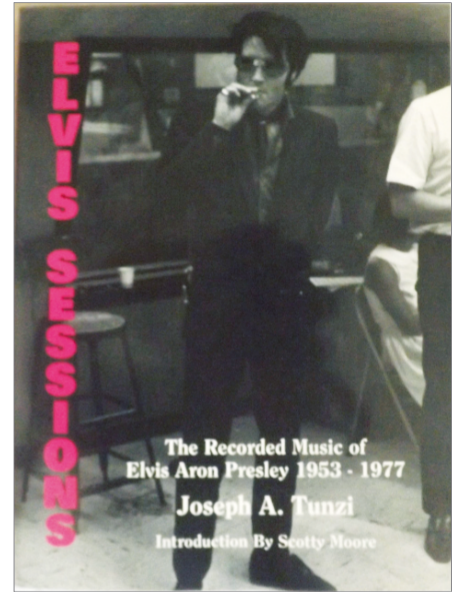

Vester Presley

En annan dag i vimlet mötte jag **Joseph A. Tunzi** som skrivit bla **Elvis Sessions**.

Joseph A. Tunzi

I Tupelo i Mississippi.

Han blev glatt överraskad att jag kände igen honom. Ja, Elvis folk har man ju koll på 😊

Givetvis blev det en utflykt till **Tupelo** där vi besökte huset Elvis föddes i.

På vägen hem besökte vi **Jerry Lee Lewis**. Han hade premiär-öppning för sitt hus. De hade just stängt för dagen men när de hörde att vi var från Sverige och Elvis-fans så fick vi komma in på en guddad tur. Tyvärr ville inte Jerry komma ut och hälsa på oss.

Vi besökte även några konserter och fick höra **The Stamps** livs levande. Jag fick då även träffa **J.D. Sumner**. Oj, vilken röst han hade.

Poserar vid Gracelands mur.

Det var en fantastisk resa som jag aldrig kommer att glömma! Vi fick träffa så många människor och se mycket som är Elvis relaterat.

Jag reste tillbaka till Memphis till 20-års minnet 1997 och har för avsikt att åka dit igen.

J.D. Sumner var mannen med världens lägsta basröst. Han hade Guinness-rekordet för att ha spelat in den lägsta noten under hela 18-års tid.

Kanske jag får spela in en skiva?

Elvis flygplan som han döpte efter sin dotter Lisa Marie.

På resan 1997 blev det bland annat ett möte med Joe Esposito (bilden ovan) och med Larry Geller (bilden till höger).

Elvis Christmas & Gospel Songs

Äntligen så skulle vi åka på en riktig live konsert. Jag hade verkligen längtat efter detta.

Vår färd började i Eksjö lördagen den 11:e december och gick till Jönköpings Konserthall (Elmia Området).

Showen hette Elvis Christmas & Gospel Songs och artisterna var **Grahame Patrick & The Stamps Quartet**. En live show! Wooooow! Spänningen och förväntningarna i vår bil var sannerligen höga. Sångaren Grahame Patrick kände vi inte alls till. För att hålla spänningen uppe så hade vi inte heller googlat för att ta reda på något om honom.

Klockan 19 var det dags. Showen inleddes med att The Stamps Quartet sjöng några gospellåtar. Det var bland annat **Peace in the Valley, Sweet Sweet Spirit** och ytterligare någon som vi inte kände igen.

Sedan var det så dags för denne Grahame att inta scenen. Jag vet inte riktigt hur jag ska beskriva det men - Wow! Vilken artist och vilken röst! Grahame kom in på scenen iklädd en svart kostym. Han hade svart hår och svarta polisonger.

*Grahame Patrick bjöd på Elvisshow i Jönköpings Konserthall.
Foto: Åke Ljungberg*

Redan då kände vi att detta kommer bli en kväll som vi aldrig kommer att glömma. Och så blev det också.

Tyvärr är det ju oftast så att man inte kommer ihåg alla specifika låtar i showen. I första akten var det i alla fall bara gospellåtar. Grahame framförde dessa med en sådan otrolig energi! Givetvis var ju även bandet och The Stamps kanonbra. **Ed Enoch**, i The Stamps, är en man som bjuder på sig själv och det var verkligen härligt att se och höra honom.

Men till låtarna som framfördes. Det var: **Where Could I Go, So High, Help Me, Reach Out To Jesus, Run On, He Touched Me, If The Lord Wasn't Walking By My Side, How Great Thou Art, The Impossible Dream, Hurt, Crying In The Chapel** med flera.

Den första akten avslutades med en pampig version av **Bridge Over Troubled Water**.

I den andra akten var det mest julsånger såsom **Silent Night, White Christmas, Blue**

*Grahame Patrick och The Stamps Quartet.
Foto: Åke Ljungberg*

*Ed Enoch och Grahame.
Foto: Åke Ljungberg*

Vi kan verkligen rekommendera denna föreställning. Konsertens upplägg var verkligen proffsigt och spelglädjen hos alla på scenen märktes tydligt. Sist men inte minst vill jag berömma valet av låtar. Det var riktig skoj att höra sådana låtar som man inte hör så ofta. Nu var ju inte det här någon show med Elvis Las Vegas stuk och det var också en riktigt bra sak!

Som slutbetyg ger vi denna show 5 Elvisar av 5 möjliga!

Christmas, en rockig och bluesig version av **Santa Claus Is Back In Town** och **Here Comes Santa Claus**.

När det gäller den andra akten så hade Grahame Patrick bytt kläder till någon typ av Las Vegas dress som var blå. Han passade faktiskt rätt bra i den.

Just när man trodde att showen höll på att ta slut så blev det lite rock n roll med **Blue Suede Shoes** och **Jailhouse Rock**. Ja då

kunde ingen i publiken längre sitta stilla. Det blev bra drag i bänkarna!

Jag skulle vilja sammanfatta kvällen med dessa ord: – En supershow i världsklass! Alla låtar var superbra men om man ändå ska plocka ut några speciella låtar så är detta mina **topp 3**:

- Bridge over Troubled Water.
- He Touched Me
- Santa Claus Is Back In Town.

1972 - året som förändrade Elvis

När 1971 gick över i det nya året stod Elvis vid ett vägskäl.

Hans äktenskap med **Priscilla** hade börjat knaka i fogarna sedan en tid tillbaka och det skulle väldigt snart visa sig att hon hade en hemlig relation med **Phil Spector** temporära livvakt **Mike Stone**.

De flesta i Elvis närhet höjde inte på ögonbrynen när Priscilla under julen 1971 tillkännagav att hon tänkte lämna honom även om det verkade komma som en chock för Elvis själv.

Han mentala tillstånd visade sig i de låtar som bandet övade in inför ännu ett gäng konserter (57 st) på The Hilton i Las Vegas som skulle gå av stapeln mellan den 26 januari och den 23 februari.

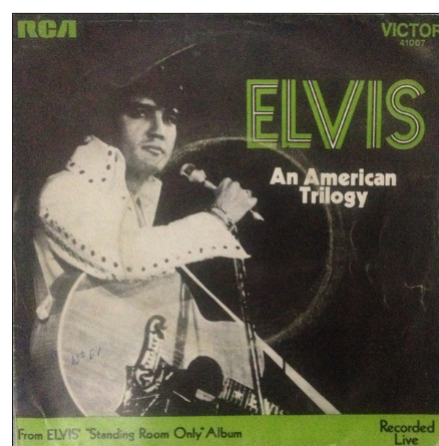
Nästan samtliga nya låtar var ballader fyllda med smärtsamma texter om relationer i uppbrutt som till exempel **It's Impossible**, **It's Over** och **Until It's Time For You To Go**.

Under spelningarna i Vegas framfördes dessutom låtar som aldrig skulle spelas in i studio av Elvis utan som i framtiden enbart skulle bli hörda av publiken i form av liveinspelningar.

Speciellt en av dessa; **An American Trilogy**, inspelad under kvällsshowen den 16 februari släpptes på singel i april och blev en topp 20-hit i bland annat Sverige och England.

I USA blev tyvärr singeln en flopp och nådde som högst 66 på Billboard.

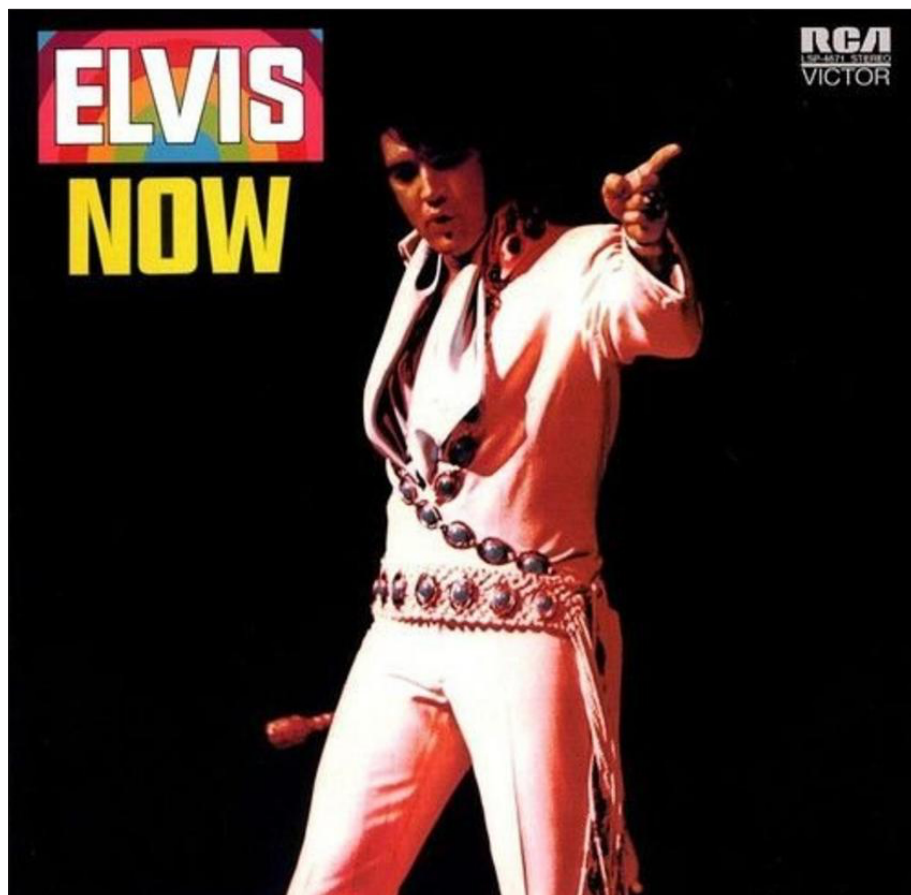
Tanken på att släppa ett helt livealbum från dessa veckor övergavs dessutom när det stod klart att det helt enkelt inte fanns tillräckligt med nya låtar som skivbolaget kunde få rättigheterna till.

Spelningarna i Las Vegas i början av 1972 kantades också av en Elvis som ofta var på dåligt humör, deprimerad och hade en ovana att mitt under konserterna hålla en monolog med publiken om sunt leverne och hur orättvist behandlad han blev av pressen som ständigt verkade hitta på rykten om att Elvis var sjuk, döende från droger eller liknande saker.

Alla problem som hopade sig inklusive ett ständigt (miss?) bruk av tabletter av olika slag började även sakta men säkert sätta sig på Elvis röst som vissa kvällar förlorade lite av gnistan och säkerheten som alltid funnits där innan.

I februari släpptes den nya skivan **Elvis, Now** och titeln var ett försök av skivbolaget att maskera sanningen om att albumet var det första i raden av många slarvigt ihopsatta LP-skivor som byggde på äldre inspelningar som i många fall inte ens kom från samma tidsperiod.

Sju av tio låtar var redan mer än ett halvår gamla och de övriga tre var inspelade

1969 och 1970.

Mellan den 27-29 mars var Elvis tillbaka i RCA:s studio i Hollywood för första gången sedan 1960 och denna gången var det ihop med bandet han turnerade med.

Stämningen var på topp men koncentrerad och sju låtar spelades in under dessa kvällar och nätter.

Separate Ways, For the Good Times, Where Do I Go From Here, Burning Love (en inspelning som Elvis själv aldrig var nöjd med), **Fool, Always On My Mind** och **It's A Matter Of Time**.

Bandet fortsatte direkt efter inspelningarna att öva inför kommande turné som bland annat skulle innefatta flera datum i Vegas, och på större arenor i USA och kulminera i Elvis första framträdande någonsin i New York på **Madison Square Garden** i juni.

Ett filmcrew fanns nu också på plats för att filma både scener under repetitioner och innan/efter konserter inför en dokumentärfilm likt den framgångsrika **That's The Way It Is** (1970).

Resultatet blev **Elvis On Tour** som gick upp på biograferna i USA i november.

Konsertscenerna fick mestadels bra kritik medan det som filmades runt om själva showerna kritiserades som tjatigt och inte vidare spännande.

Höjdpunkten under sommaren var dock utan tvekan de fyra spelningarna på **Madison Square Garden** i New York.

Flertalet nya låtar var tänkta att ha framförts men i slutändan var det säkra kort som gällde.

Även om det kanske inte var de bästa spelningarna under turnén rent musikaliskt så fanns där en nerv och en spelglädje hos Elvis och bandet som

Madison Square Garden presskonferensen den 9 juni 1972. Elvis visar upp sitt Las Vegas-guldbälte för media när en reporter frågar om han är en sådan blyg och ödmjuk människa som en del säger.

antagligen inte hade funnits på någon spelning sedan sommaren 1970 i Las Vegas och frågan är om Elvis inte stod på sin absoluta topp under dessa två dygn i "det stora äpplet".

En liveskiva släpptes rätt omgående efter spelningarna var över men idag är det dubbel-CD:n **A Prince From Another Planet** från 2012 som är bästa utgåvan av dessa konserter.

Burning Love fortsatte den uppåtgående trenden när den släpptes som singel i augusti och både kritiker och fans bejublade att det äntligen hade kommit en rock n roll låt med Elvis som kändes fräsch och tidsenlig.

ELVIS

Prince From Another Planet

AS RECORDED AT madison square garden

Denna lilla mini-comeback pressade Överste Parker och RCA att genast släppa en halvdan skiva med nyare inspelningar plus en del äldre skåpmat som dom gav namnet **Burning Love And Hits From His Movies**.

Fler datum i Las Vegas följde under augusti där Elvis och hans band började slänga in låtar som var tilltänkta att ingå i en konsert som skulle sändas via satellit från Hawaii i januari 1973.

Men först fanns det vissa problem som skulle bli tvunget att ses över, men det är en annan historia.

Vad handlade Blue Hawaii om?

Managern Tom Parker är inte nöjd med hur Elvis två senaste filmer *Flaming Star* och *Wild in The Country* tagits emot av publiken då den förväntade hysterin kring dessa i princip uteblev. Rollpersonerna som Elvis tolkat i dessa två filmer var för långt ifrån hans egen image som var den som fansen verkligen ville se.

Elvis är nu 26 år och efter den goda PR som hans tid i militärtjänsten givit honom kan han inte spela fler dramatiska och excentriska "ung rebell" roller som han tidigare gjort succé med. Man vill ge Elvis en roll som passar så många som möjligt, båda män och kvinnor i alla åldrar skulle gilla Elvis rollperson för att maximera biljettintäkterna. Man letar inspiration i den senaste framgångsrika filmen **G.I. Blues**.

Hal Wallis som producerade filmen *G.I. Blues* är fascinerad av hur militärtjänstgöring förändrar en person och man kan inte mer än undra om inte *Blue Hawaii* är en slags version av en fortsättning på *G.I. Blues*? Med detta i åtanke är **Tulsa McLean's** (som är Elvis

rollperson i *G.I. Blues*) personlighet och egenheter i princip exakt samma som **Chad Gates** i *Blue Hawaii*. Rollpersonerna i respektive film tjänstgör också i samma regemente det vill säga 3:e pansardivisionen kallad "Spearhead" vilket syns på uniformens tygmärke. Det är samma regemente som Elvis själv tjänstgjorde i under sin tid i Väst Tyskland.

Ytterligare anledning att man kan tro att de ville spinna vidare på den framgångsrika *G.I. Blues* styrks av att precis som i filmen *G.I. Blues* blev **Norman Taurog** anlitad som filmens regissör och skådespelerskan **Juliet Prowse**, som spelar Elvis och kärlek i filmen, blev

Angela Lansbury i rollen som Elvis mamma Sarah Lee Gates.

rollbesatt som densamma i Blue Hawaii. Hon fick dock sparken strax innan Blue Hawaii skulle börja spelas in då hon divigt ställde lyxiga krav på Hal Wallis och produktionen för sitt medverkande. Sådana krav uppskattades och accepterades absolut inte för någon annan är filmens stora stjärna **Elvis Presley**.

Republiken Hawaii annekterades av USA 1898 och blev då en territoriell del av USA. Härefter börjar de västerländska influenserna strömma in kring öarna. Flera amerikanska militärbaser anlades och företag inom sockerrör- och ananasodling etablerade sig och snart kom att växa till att bli världsledande. Efter andra världskriget stod det klart att Hawaii var en viktig historisk, ekonomisk och militärstrategisk del av USA och upptogs 1959 i nationen och blev därmed

en egen delstat. Turism förekom i mindre skala före 1959 men först nu hamnar hela USA's ögon och intresse på det lilla exotiska öriket som är landets senaste delstat. Hotellkomplex och resorter växer fram i rasande fart och turistnäringen exploderar.

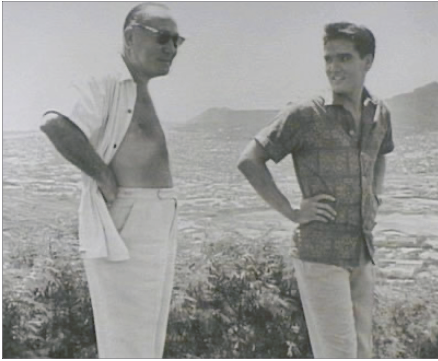
Att platsen Hawaii är av allas stora intresse är något som **Tom Parker** och Hal Wallis såklart har i åtanke när man väljer plats och handling för Elvis nästa film. Att göra indirekt reklam för varumärket "Hawaii" ger såklart Tom Parker en fördel med att förhandla fram gratis eller billigare transport-, mat- och logikostnader för produktionen. Ett sätt att minska filmens omkostnader och därmed öka förtjänsten. Att filmen utspelar sig i vackra och exotiska miljöer är såklart en bonus som möjliggör

lockar ännu något fler biobesökare.

För att öka filmens ekonomiska vinst såg man inte heller någon anledning att anlita flera kända och kostsamma skådespelare. Förutom **Angela Lansbury** som redan då var en legendar i Hollywood, hade ingen annan medverkande någon anmärkningsvärd meritlista och kom faktiskt inte heller att få det heller under den återstående karriären.

Man var vid det här laget på det klara med att publiken gick och såg filmerna på grund av att Elvis Presley var med, övriga skådespelare hade endast liten eller ingen påverkan för kassaintäkterna.

Man hittade en passande historia i en novell som heter **Beach Boy** skriven den f.d tidningsreportern **Allan Weiss**. **Hal Kanter** som ofta

Filmens producent Hal B. Wallis och Elvis.

samarbetade med Hal Wallis omarbetar novellen till ett filmmanus som passar Elvis Presley. Filmens arbetstitel blir **Hawaiian Beach Boy** och antagligen gav denna upphov till låten **Beach Boy Blues** som först var tänkt som filmens titellåt. En baktanke med att välja personer i produktionen som Elvis kände och arbetat med sedan tidigare var att göra honom mer avslappnad, vilket verkligen syns i filmen.

Ett annat sätt för att öka filmens förtjänst är hur Tom Parker styr framförda låtar i filmen till att bli talrikt. Vilket i sin tur för att öka skivförsäljningen. Låtarna skulle också vara "billiga" att köpa in och därmed är många låtar gamla klassiska musikstycken med ny text. Ett sätt för Tom Parker att slippa betala royalty till upphovsrättsinnehavare och låtskrivare. Några är också rena covers på gamla redan utgivna låtar av andra artister.

Låten **Can't Help Falling in Love** är en gammal fransk kärlekssång från 1700-talet med originaltiteln **Plaisir d'amour**. Den fick liksom låten **No More** (*La Paloma*, från spanskt 1800-tal) ny engelsk text för att passa in i den samtida populärmusiken.

Almost Always True är den franska barnvisa **Alouette** med engelsk text som är anpassad för filmen.

Aloha Oe är gammal Hawaiiansk folkmusik från 1800-talet som faktiskt skrevs av Republiken Hawaii's sista drottning.

Hawaiian Wedding Song som nådde stor popularitet för Elvis kom ursprungligen från operetten **Prince of Hawaii**, 1926. Originaltiteln är **Ke Kali Ne Au** som betyder **Waiting Here for You**. Artisten **Andy Williams** hade en stor hit med låten 1959 i ny

versionen med engelsk text, samma låttext som Elvis framför.

Låten **Blue Hawaii** är en gammal filmlåt från **Bing Crosby**-filmen **Waikikinätter**, 1937 som också gör sången. Bing Crosbys Blue Hawaii var relativt bortglömd och därmed säkert också "billig" att köpa rättigheterna till? Filmen var en riktig lågbudget-rulle som inte ens filmades på Hawaii utan helt och hållet i Hollywood.

Moonligt Swim utgavs för första gången 1957 av **Nick Noble** och kom då inte högre än #37 på Billboard . Den fanns med i musikproduktionsbolaget **Hill & Ranges** sångkatalog och därmed ekonomiskt fördelaktigt tillgänglig för Tom Parker och Elvis att spela in och ge ut.

De låtar som skrevs specifikt för filmen var av varierande kvalité med **Steppin' Out of Line** och **Beach Boy Blues** som de två bästa som även fungerar utanför filmen. Varför framträdandet med den förstnämnda låten blev bortklippt från filmen är dock en gåta när de beslutar att behålla en scen som **Ito Eats**, som visserligen är lite komisk men musikaliskt en fullständig katastrof.

Alla filmens 16 låtar spelas in i **Radio Recorders** studio i Hollywood under tre dagar, 21-23 mars 1961. Albumet som följde filmen släpptes i oktober samma år och kom att bli en av

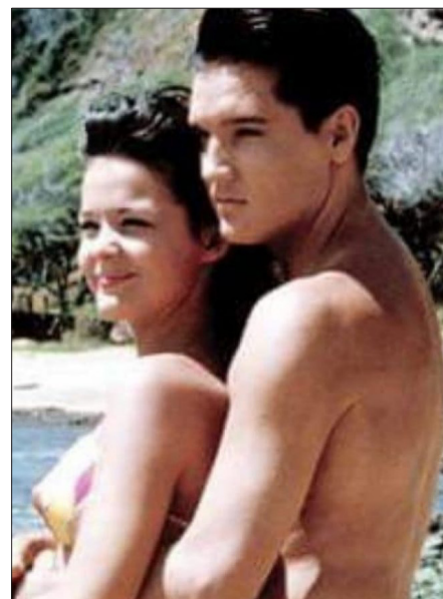
Elvis absolut bäst säljande i karriären. Båda filmalbumen för **G.I. Blues** och **Blue Hawaii** sålde bättre än Elvis samtida studioalbum **Elvis is Back** och **Elvis For Everybody** vilket satte standarden för hur Tom Parker prioriterade Elvis album under 60-talet.

Blue Hawaii blev också med sin lättsamhet och sköna tempo Elvis mest framgångsrika film. 1961 listar Varietys box-office undersökning den som nummer 10 av årets mest inkomstbringande filmer och 1962 hamnar den på plats nummer 14.

Filmen spelades in till största delen på olika platser runt omkring på

Hawaii men i princip alla inomhusscenerna spelades in i Hollywood. Det börjar bli uppenbart att spela in filmer utanför Hollywoods scenstudios med Elvis är ganska bekymmersamt då fansen gör allt för att se en glimt av Elvis. Under scenen då dörren på flygplanet öppnas och Elvis visar sig så kan inte fansen som stormat dit för att se sin idol bärga sig och man hör ett skrik i bakgrunden som försökts redigeras bort men de har inte riktigt lyckats.

Filmandet påbörjades den 27:e mars 1961 och avslutades den 17:e april. Därefter har filmen amerikansk premiär den 22:a november 1961 och svensk premiär den 31:a mars 1962.

Joan Blackman och Elvis.

Filmen

Filmen inleds med låten **Blue Hawaii** under förtexterna och det visas lugna scener från olika exotiska turistlockelser såsom sol, bad, strand, segelbåtar och fiske. En liten reklam-turistfilm för Hawaii helt enkelt. Man ser klart att dessa scener är filmade med en "sämre" kamera inte ämnad för bio då bilden är grynigare och suddigare än när filmen väl drar igång.

Joan Blackman som spelar **Chadwick Gates** (Elvis) flickvän **Maile Duval** föräras filmens första scen då hon kommer körandes i en liten röd **MG A 1600** av årsmodell 1960. En intressant notering är att **Blue Hawaii** är den enda Elvisfilmen (bortsett från **Love Me Tender**) där Elvis rollperson är i ett förhållande redan innan filmen börjar.

Chadwick är för övrigt egentligen ett gammalengelskt efternamn med den komiska betydelsen: **"En mjölkgård som tillhör Chad"**. Varför man tyckte att Elvis karaktär skulle heta Chadwick i förnamn är med

tanke på detta lite märkligt? Men på något sätt andas väl namnet vit amerikans överklass vilket var det rollpersonen var. Chadwick kallas för smeknamnet Chad av alla i filmen förutom hans mamma **Sarah Lee**.

En lite nördig notering är att det framgår lite senare i filmen att Maile passat bilen åt Chadwick under hans tjänstgöringstid i armén. Filmen utspelar sig 1961 och hans tjänstgöring var två år vilket inte gör att det inte riktigt går ihop. Året är 1961, bilen är från 1960 (men är två år gammal) och han måste då ha ryckt in 1959.

I alla fall fick säkert **Joan Blackman** rollen av två anledningar. Främst att eftersom hon spelar "ett halvblod" med hawaiiansk mamma och en fransk pappa. Hon har lite den looken, vackra blå ögon, europeiska drag men samtidigt lite mörk och exotiskt hawaiiansk. En annan anledning var kanske att hon dejtade Elvis en kort stund innan hans

armétid i Tyskland. Man ville ju såklart att Elvis skulle ha någon form av gnista för sin motspelerska och därmed känna sig bekväm med henne i romantiska scener. Det finns en del rykten om att Elvis inte gillade att spela mot Joan Blackman men det är inget man ser varken i denna film eller den kommande filmen **Kid Galahad** i vilken hon också spelar Elvis flickvän.

Maile Duvals ursprung är säkert en fråga för dåtidens censurregler och moraltänk, att hon skulle vara ren hawaiianska medan Elvis är vit hade nog varit för mycket för Amerika vid den tiden. Att man också valde att ha hennes mamma som hawaiianska och pappa som fransman och inte tvärt om spelade säkert också in i dåtidens moralkod precis som man gjorde med **Pacer Burtons** föräldrar i filmen **Flaming Star** (Halvblodet).

Maile är på väg till flygplatsen för att hämta Elvis karaktär Chad Gates som varit i Europa för sin militärtjänstgöring. Den som är uppmärksam

ser att hon har en Hibiskusblomma bakom vänstra örat som är en gammal hawaiiansk symbol för en kvinna som söker en älskare.

Snart är det Elvis tur att göra entré och det görs på ett lite tvivelaktigt sätt. Av någon outgrundlig anledning så vill Elvis karaktär Chad Gates göra sin flickvän svartsjuk på ett ganska gräsligt sätt redan första ögonblicket de träffas. Han har varit iväg i Europa för tjänstgöring i armén och de har varit från varandra i två år. Maile väntar förväntansfullt vid landgången på flygplatsen och när dörren öppnas står Chad och hånglar med en snygg flygvärdinna. Detta är såklart hans upptåg att "testa" om Maile fortfarande bara har ögonen för honom? För att klara tester så ska hon bli svartsjuk och hade hon inte reagerat så kan han ju alltid behålla flygvärdinnan!?

Att vem som helst, som Presley!

blev utsatt för ett sådant "svartsjuketest" i verkliga livet, skulle bli djupt sårad är något som filmen skojar bort. Man vill presentera att Chad Gates är en fräck och bekymmerslös tjejtjusare som attraherar alla vackra kvinnor med sin blotta närvaro. Något som framgår flera gånger när filmen fortlöper. Alltså bilden av en kille som alla manliga tittare mellan 15 och uppåt önskar att de var och som unga kvinnor drömmer om att fånga in och tygla till sin egen.

Pat Fackenthall som är den som spelar flygvärdinnan som Elvis kysser gjorde sitt första och enda filmframträdande i Blue Hawaii. Hon var en före detta **miss Arizona**

som hade sökt ett statistjobb för filmen på vinst och förlust. Hon träffade Elvis bara två minuter innan scenen skulle spelas in och scenen gjordes om fyra gånger i olika kameravinklar innan regissören blev nöjd. Denna scen inledde och avslutade hennes karriär inom filmen med totalt 14 heta kyssar av Elvis

Förutom sin slätstrukna arméuniform så har Elvis en äkta skyttemedalj, klackringar som man kan anta tillhör honom personligen samt även ett väl framträdande armbandsur av märket **Hamilton Ventura**. Elvis bär detta genom hela filmen, i högsta grad smart produktplacering! Klocktillverkaren Hamilton lever fortfarande på sin Ventura-modell som numera finns i modern

tappning och marknadsförs som "Elvis-klockan". En snubbe i produktionen berömde Elvis för klockan som han verkligen gillade och dagen efter hade Elvis med sin skara anställda vänner med sig tjugo stycken likadana armbandsur som delades ut till alla i produktionen.

Nästa scen som transporterar Chad och Maile från flygplatsen till Chads strandhydda utspelar sig i den lilla röda cabrioleten. Lite märkligt att inte Chad vill köra den själv om han nu saknat sin sportbil i två år? Att de sitter i bilen ger Elvis en möjlighet att framför en låt, på samma onaturliga sätt som gjordes i den tidigare filmen **Wild In The Country**. Elvis sätter på radion och där spelas av en händelse bakgrundsspåret till **Almost Always True** och han kan då sjunga mot musiken utan att den uppstår ur tomma intet.

Senare i filmen framförs dock **Beach Boy Blues** där varken musiker eller radio framför bakgrundsmusiken, men i övrigt tyckte man det var viktigt att musiken hade en uppenbar källa.

Låten beskriver Chad Gates tid i Europa där han indirekt förklarar för Maile att han varit notoriskt otrogen hela tiden. Hon himlar leendes med ögonen som om hon menar: Oj, vad du är tokig som varit så otrogen mot mig! -Men pojkar förblir då alltid pojkar!

Scenen bidrar, trots sin bisarra underton, till filmens lättsamhet och man förstår att handlingen kommer inte att kasta publiken in i olika känslotillstånd. Man ska inte heller få någon annan idé om att Chad Gates (Elvis) är en bra kille som ingen kritiserar och ingen kan ogilla, även om man senare måste skapa en ovän som Elvis kan slåss med i den obligatoriska

slagsmåls-scenen. Närbilderna i bilsce­nen spelades uppenbart in i en studio med filmduk i bakgrunden men panorama filmningarna ger publiken vackra vy­er över det underbara hawaii­anska landskapet.

Väl framme vid Chads strandhydda blir det lite mer romantik och paret beslutar sig för att gå ut och bada. Chad har köpt en bikini till Maile i Paris för som han säger "sin egen skull". Bikini var trots att det var accepterat, uppenbarligen fortfarande ett lite vågat klädesplagg 1961. Speciellt för trevliga och fina tjejer som Maile Duval och man gör sig lite rolig över det hela när Maile tappar sin bikini-top när de är ute och simmar.

En kul detalj med just den scenen när Chad och Maile är ute och simmar i havet är att man ser att den är filmad på grunt vatten. Elvis var

inte simkunnig och vägrade att spela in scenerna på djupt vatten, man fick helt enkelt kompromissa.

Hela badscenen är också en ursäkt för att visa Elvis i bar överkropp, något som är obligatoriskt för den kvinnliga publikens skull. Elvis är inte på något sätt ur form, men man ser ändå att han tappat lite av det atletiska sedan *Flaming Star*. I Elvis nästkommande film **Follow That Dream** ser man dock att han ytterligare lagt på sig lite trivselsmage.

Chads fyra hawaiianska kompisar dyker upp i en kanot och välkomnar dem med låten **Aloha Oe** och de stämmer alla in i körsång. Snart följer **No More** som något Chad plockade upp i Europa och grabbarna stämmer in med sina medhavda instrument. Alla låtsasspelar ganska uppenbart då musiken inte

passar ihop med deras spelande.

Nästa scen presenterar Chads föräldrar som bor i ett flott och modernt hus i de finaste kvarteren. Mamman som spelas av Angela Lansbury är av en irriterande översittarkaraktär med överdriven sydstatsdialekt. För henne är klasstillhörighet, en plats i samhällets topp det viktigaste och därmed också att Chad rättar in sig i

det ledet. Detta är såklart inget för en karaktär som spelas av Elvis Presley vilket gör Chadwick Gates till den ödmjuka rebellen. Det är lättare för publiken att fatta tycke för en karaktär som vill ta ett steg ner från klasstegen än en som till varje pris vill ta sig upp!

Angela Lansbury har i senare intervjuer berättat att hennes roll som **Sarah Lee Gates**, är den absolut sämsta rollen hon tycker sig gjort. Faktiskt överdriver hon ganska mycket i rollen för att avdramatisera Sara Lees ruttna kommentarer och göra henne till en komisk figur istället för någon som är svår att tycka om för publiken.

Roland Winters som spelar Chads pappa, **Fred Gates**, var en respekterad skådespelare med några minnesvärda roller i bagaget. Han kommer också att spela en liten roll som domare i Elvis nästkommande film *Follow*

That Dream.
Fred Gates är en respekterad person på Hawaii som arbetat sig upp från springpojke till vice VD för **The Great Hawaiian Fruit Company**.

Filmen presenterar också familjens anställda asiatiska betjänt och "allt i allo" som manusförfattaren förärat det störtlöjliga namnet **Ping Pong**.

Nästa scen tar oss till den hawaiianska födelsedagsfesten för Maile Duvals mormor **Waihila** som fyller 78 år. Hon spelas av **Hilo Hattie** som är en av Hawaiis största skådespelare och underhållare genom tiderna. En riktig ikon som idag lever vidare med sitt namn som namngivit en stor klädkedja med butiker som finns överallt på Hawaii.

Scenen inleds med traditionell hawaiiansk musik och dans. Maile är såklart där men nu har hon blommor på högra sidan i håret vilket har betydelsen att hon nu är i ett förhållande (med Chad såklart).

För att få igång nästa låt som Elvis ska sjunga används samma knep som gjordes i den tidigare filmen G.I. Blues och låten **Big Boots**. Elvis tar fram en liten speldosa som spelar en vacker österrikisk kärlekslåt vilken är **Can't Help Falling in Love**.

Man får väl säga att den låten blev filmens stora hit, men när det filmades var det nog bara en låt i mängden, just detta nummer är varken något högbudget nummer eller speciellt väl koordinerat. Kanske är det det som är charmen som gör numret så fantastiskt.

Chad kommer från en rik familj som vill ha en utstakad framtid för honom i samma spår som deras egen. Chad vill däremot gå sin egen väg och skapa sin egen framtid. Han beslutar att provarbete tillsammans med Maile som turistguider på en liten lokal turistbyrå. Turistbyrån har för övrigt en fullständigt virrig och knasig ägare, **Mr. Chapman**. Han ska vara filmens komiska figur som inte bidrar något till handlingen men finns med för att locka fram några skratt.

Deras första uppdrag är att vara turistguider för fyra tonårstjejer med en tillhörande föreståndarinna vid namn **Abigail Prentice**. Hon är en väldigt attraktiv kvinna i en något mer vuxen

ålder än Chad och Maile. Hon är hungrig på en semesterromans och sätter ögonen på Chad, åtminstone om man tolkar Mailes oroliga blickar. I verkligheten var skådespelerskan **Nancy Walters** som spelar Abigail Prentice bara 2 år äldre än Elvis.

Rock-A-Hula Baby är en sorts barnvänlig Rock 'n twist låt som Elvis framför med bravur på sin "Välkommen hem från armén"-fest som Chads mamma arrangerat. Det är ett av filmens bättre koordinerade nummer där man får se Elvis slänga med några nya sköna "moves". Det hela avslutas med repliken från Chads pappa: *"Detta är ungdomens musik, något vi kommer att få höra mycket av i framtiden"*. Som om någon skulle behöva få förklarat för sig vad Rock'n Roll är för något 1961?

Nu är det dags för Chads första uppdrag som turistguide för tonårsflickorna och skolfröken Prentice. Alla är

såklart väldigt förtjusta i charmknuten Chadwick, så till vida att de stämmer in i körsång under **Moonlight Swim** som utspelar sig under bilturen ut till ananasodlingarna. Också denna med musiken kommande från bilradion.

Snart följer fem låtar som framförs under Chads utflykter med tjejerna på traditionella hawaiianska sevärdheter och kulturyttringar. Den trevligt hawaiianska **Ku-U-I-Po**, den löjliga **Ito Eats**, den töntiga **Slicin' Sand**, den sköna **Hawaiian Sunset** och slutligen den coola **Beach Boy Blues**.

Slicin' Sand har förmodligen den löjligaste koreografin i Elvis filmhistoria. Skutta runt, skaka okontrollerat och sparka omkring med sanden, vad är det för trams?

Under utflykterna framgår att en flicka, **Ellie**, är full av trubbel, när hon inte surar så flirtar hon med Chad eller ställer till problem på annat sätt. Låten **Steppin' Out Of Line** skulle framförts som en uppmaning till Ellie när

hennes olydnad kulminerar under ett besök på en dansklubb. Klippningen är ganska dåligt gjort så man ser att det plötsligt hoppar till och något fattas i handlingen.

Den mest bisarra filmscenen i Elvis karriär utspelar sig när Ellie förtvivlat och desperat flyr från allt trubbel som hon orsakat och ut i havet för att dränka sig. Chad räddar henne såklart och av någon

anledning vill han därefter uppfostra och bestraffa henne med ett rejält kok rumpsmisk. Han kastar upp henne på sina knän och smiskar vett i henne som om hon vore ett litet olydigt barn. Det måste varit fullständigt bisarrt att se även 1961?

Jenny Maxwell som spelar rollen som **Ellie Corbett** har sagt i intervjuer att regissören perverst repeterade scenen i flera tagningar innan han blev nöjd och nästa scen som spelades in var den där hela gruppen rider i landskapet på hästar. Jenny den stackaren kunde knappt sitta på sadeln!

Filmen kulminerar med en liten kärlekstriangel, Maile får intrycket att Chad har en kärleksaffär med skolfröken

Prentice men det hela är bara ett missförstånd som ganska snart klaras ut. Också Chads gruff med föräldrarna och deras förväntningar på honom reds ut ganska odramatiskt på slutet. Nu är det bara en sak kvar att göra, gifta sig med Maile. Det berömda hawaiianska bröllopet som avslutar filmen sker medan Chad sjunger **Hawaiian Wedding Song** och är filmat på **Coco Palms Resort** på ön Kauai.

Här slutar filmen och man kan inte annat än att undra: Vad uträttade Chad egentligen och vad handlade filmen egentligen om? -Ja, ingenting egentligen men filmen är förbaskat trivsamt med ett skönt lunk så man har inget emot att se den igen inom kort.

Filmpanelens betyg

1. Vad tycker du om filmen?

2. Vad tycker du om Elvis skådespelarkarriär (1956-1969)? Kunde han ha gjort något annorlunda?

3. Vilken är din favoritfilm med Elvis?

Annika Lindqvist, Sverige

1. – Det jag gillar med filmen är musiken och vyerna från det fantastiska Hawaii. När jag själv var på Hawaii 2017 och 2018, letade vi upp många av inspelningsplatserna för filmen, som enligt uppgift spelades in på så kort tid som en månad. Flera av låtarna har ju blivit riktiga klassiker, där kanske "Can't Help Falling In Love" står ut mest i och med att den blev avslutningslåt på hans senare konserter i bland annat Las Vegas. Det är också kul att se Angela Lansbury som Chads (Elvis) mamma. Handlingen och filmens uppbyggnad får väl ses i kontexten av tidigt 60-tal, där många ungdomsfilmerna massproducerades. Det måste dock varit fantastiskt att då 1961, kunna se Elvis på bio och samtidigt bilder från Hawaii. Det är lätt att glömma hur svårt det var att få se rörliga bilder, när allt idag bara är en googling bort.

2. – Troligtvis var det svårt att komma ur de kontrakt som fanns. Kanske kunde han parallellt ha jobbat mer med musiken istället och släppt album separat från filmerna så att säga. Hade han fått bättre manus, tror jag att han skulle gjort en riktigt bra insats i seriösa filmer. Elvis var mångsidig och inkännande och med lite coachning tror jag att han kunnat nå stora höjder inom filmen.

3. – Viva Las Vegas. Mest för kemin mellan Ann Margret och Elvis och så har jag alltid haft Ann Margret som förebild för stil och mode.

**Jutta Vetter,
Finland**

1. – Filmen är en av de första Elvis-filmerna jag såg när jag var liten. Det

var tiden före internet, så filmen var också en halv världsresa till en vacker ö som jag aldrig förr hade hört om. Jag har alltid tyckt om Blue Hawaii – glad, romantisk, färggrann, och naturligtvis Elvis!

2. – För mig är Elvis först och främst musiker, och jag har varit Elvis-fan i 30 år. Jag kan så gott som alla hans sånger utantill, men samma kan jag tyvärr inte säga om filmerna. Största delen av dem har jag sett, och en del av filmerna tycker jag speciellt om. Men jag har aldrig tittat mycket på TV överhuvudtaget, så det är nog musiken och charmen, det är det som Elvis är för mig. Hans musik är alltid i huvudrollen och det viktigaste.

3. – Jag själv är halv-tysk. Redan som 14-åring läste jag Priscillas bok som skildrar hur hon mötte Elvis i Tyskland. Jag har också besökt Goethestrasse i Bad Nauheim. G.I. Blues har alltid varit nära mitt hjärta eftersom den utspelas i ett land som jag själv väl känner till. I filmen är Elvis ung och stilig, och soundtracket är ett av de bästa i hans filmkarriär.

**Turid Melvær
Lyshaug, Norge**

1. – Kjempebra film !

2. – Elvis var ein dyktig skodespiller, men ikkje alle filmene såg det ut som han trivdes helt i på grunn av settingen, han såg og ut som han kjeda seg! Han kunne vel ikkje gjere noko annaleis då alt var forhandsbestemt!

3. – Mange bra filmer, og jeg ikkje vil velge bare ut en film 😊

**Annelie
Olsson,
Sverige**

1. – Jag tycker att Blue Hawaii är en av Elvis

bättre filmer. Fantastiska natursköna scener... ypperligt fin reklam för Hawaii. Elvis gör så klart en fin insats. Många bra låtar och Elvis i toppform. Tjusig i badbyxor! Dessutom gillar jag Angela Lansbury som Elvis mamma... flera roliga scener där.

2. Skådespelarkarriären började bra och Elvis gjorde en fin insats båda i de dramatiska filmerna tex King Creole men också i komedierna. Hade han fått bättre manus skulle han kunnat gå långt som skådespelare. Tyvärr lät han Parker (usck vilken typ!) styra honom. Hade Elvis gett Parker sparken hade säkerligen både Elvis skådespelarkarriär och musikkarriär sett annorlunda ut. Tyvärr blev det inte så.

3. Lite svårt att säga vilken som är min absoluta favoritfilm. Inom drama blir det King Creole och inom komedi Follow that Dream!

Elvis Christmas med The

*Elvis Christmas med The Refreshments på Vara Konserthus den 19 december 2021.
Foto: Stig Carlsson*

Jag såg tidigt att The Refreshments skulle uppträda på Vara Konserthus på min födelsedag den 19 december. Lyckades övertyga min fru Cecilia att det vore en fin present att få, då föreställningen hade namnet Elvis Christmas.

För egen del har jag aldrig hört eller sett bandet, bara

hört talas om det, så det var med en viss spänd förväntan som vi åkte till Vara som ligger ungefär 70 kilometer västerut från Skövde där vi bor.

Elvis Christmas borde ju innebära en rad stämningsfulla låtar som jag säkert har hört, har på skivor och cd hemma i Elvisrummet. Det är alltid kul och intressant att få

möta nya grupper som tolkar Elvis. Senast var det Grace på Stadsteatern i Skövde och dessförinnan artisterna på Elvis Halloween Party i Jönköping i november.

Mitt i konsertlokalen på rad 11 hamnade vi. Lustig nog intill ett par som vi träffat tidigare bland annat på BB 1987 då vi båda blev föräldrar till våra tredje barn.

Refreshments

tix:se DATUM
idag 18:00

Elvis Christmas med The Refreshments

SUCCÉN TILLBAKA!
10-ÅRS-JUBILEUM!

ARENA	SAL	BILJETTYP	PRIS
Vara Konserthus	Stora Salen	Ordinarie	495,00 kr

RAD	PLATS	SEKTION	INGÅNG
11	341	Parkett	B - Vänster

pianot. **Joakim Arnell**-bas och sång, **Mats Forsberg**-trummor, **Johan Blohm**-piano och sång, **Jonas Göransson**-gitarr och lite körsång.

De är från Skara och bor granne med Bert Karlsson.

En ganska avskalad uppsättning var framdukad på scenen, placerad på två stora äkta mattor. Verkar vara poppis, har sett flera som har det som underlag. Vet egentligen inte varför eller vilken effekt det ger! Kanske mer hemtrevligt än bara ett kallt scengolv eller har det med ljudet att göra, who knows?

På pricken klockan 18.00 kom de in från höger och satte sig bakom mickar,

Bandet har funnits och varit i gång i 32 år. På grund av pandemin fick de gör ett ofrivilligt uppehåll på 19 månader men har nu i höst avverkat en turné under några månader som avslutas just i Vara. Elvis Christmas har spelats främst i kyrkor men också i några konsertlokaler.

Man brukar säga att bandet har stått med en fot i amerikansk 50-tals rock'n roll och den andra i brittisk 70-tals pubrock. De har hela tiden hållit fast vid sin stil och har ett rykte om att

vara Sveriges tightaste och hårdast turnerande band. De har till och med spelat in en skiva i **Sun Records** i Memphis, Elvis första skivstudio men då hette den Memphis Recording Service. Har för egen del faktiskt spelat in en låt på CD på Sun Records – **Love Me Tender** och det gjorde jag 2005.

Joakim, som verkade vara bossen för bandet, berättade att de i stort sett under denna turné endast spelat akustiskt. Det ger ett helt annat sound och kändes mer nära och gav skön stämning. Självspejade han på en basgitarrmodell akustisk, lite ovanligt.

Låtarna som spelades var en blandning av **Elvis**-låtar, **Chuck Berry** och The Refreshments egna låtar.

Bland annat fick vi höra en lite annorlunda tappning av deras **Miss You Miss Belinda** som streamats över 7 000 000 gånger. Flera låtar som de spelade finns med på deras senaste cd – **Christmas Cheer** bland annat **Rock'n roll X-Mas Ball, I Wish It Could Be Christmas Every Day, Rock'n' roll Santa, Merry Christmas Baby** och **On a Cold Christmas Night**.

Dessutom gjorde Joakim en fin tolkning av **In the Ghetto**. Inte en julsång som han sa men den hör ändå hemma i repertoaren inför

julen. **Mac Davis** som skrev låten och som Elvis sjöng in -69 såg jag live under Elvis Week 2017 på Graceland då han berättade om låten och sjöng den själv till eget akustiskt gitarrackompanjemang. Mac gick bort under 2020 endast 68 år.

Två akter med The Refreshments på vardera 60 minuter gav oss en härlig boost inför julen och givetvis fick vi även höra **Silent Night, Blue Christmas** och **White Christmas**.

Jag är ingen musikrecensent men låtarna framfördes enkelt, rakt på med ett härligt rockgung. Det märktes att de var rutinerade och kunniga musiker. Fantastiskt att höra och se sologitarristen Jonas släppa loss på några härliga solon med en fingerfärdighet och känsla som var slående. Snacket mellan låtarna som Joakim skötte var både humoristiskt och informativt.

Ett bättre avslut på en födelsedag är svårt att överträffa. Glada och upprymda styrde vi kosan åter hem mot Skövde.

Tack The Refreshments och tack Elvis!

*Mac Davis i det nya konserthuset på Graceland 2017.
Foto: Stig Carlsson*

*Under ett besök inne i den legendariska SUN-studion kan man känna musikhistorien bli levande.
Foto: Stig Carlsson*

Stickans hyrda Cadillac (1956) parkerad utanför studion 2005.
Foto: Stig Carlsson

Stickan spelar in på SUN.

Love Me Tender med Stickan inspelad 2005.
Foto: Stig Carlsson

Shop och café fanns inte på Elvis tid men nu finns även det.
Foto: Stig Carlsson

Snygga skivomslag?

Jag har självklart, som säkert i stort sett alla andra som läser denna tidning, hört Elvis ända sedan barnsben. Det var för det mesta alltid 50-tals och 60-tals hittarna som spelades när jag åt min ostsmörgås och läste det senaste numret av Bamse.

Mina tidiga tonår bestod dock mera av grunge och annan alternative rock musik från 90-talet, så jag hade fallit ganska långt ifrån musiken från min barndom, även om den fanns där i bakgrunden.

Det var inte förrän jag kom i kontakt med **Ahlgren** (chefredaktören) som jag blev på riktigt introducerad till Elvis Presleys storslagna 70-tal. Efter denna introduktion hör nu Elvis senare material till min favoritperiod. Orkesterarrangemangen, countrylåtarna, gospelinslagen och inte att förglömna dräkterna. Allt blev större, mäktigare, glänste mer samt mera stora "Roy Orbison ballader" med nostalgi, efterlängtan och alla dessa tårar, exakt vad som föll mig i smaken som 17 åring.

Det som kanske inte alltid tar så väldigt stor plats när man talar om Elvis karriär från just 70-talet är omslagen på albumen. De

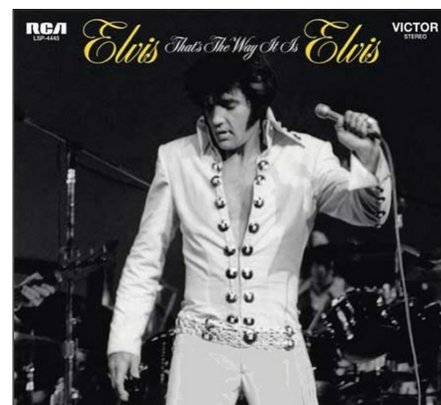
känns hastigt ihopslängda, som ibland även skivorna känns, det finns inga röda trådar, inga konceptalbum, vissa låtar är liveinspelade. Detta kan bero i stor del på hur Elvis spelade in sina låtar, sporadiskt, när han kände för det, ibland kunde det hända mitt i natten. Men så gör väl alla genialiska artister, de spelar in när inspirationen faller på dem. Det är bara att höra på de smått roliga men väldigt excentriska historierna från medmusikerna till **Prince** och deras samarbeten. Men nu skall jag inte fara iväg på historier om Prince utan hålla mig inom ramarna till rätt musiker, det är ju därför vi alla är här.

En stor bidragande orsak var säkert också skivbolaget och deras sätt att behandla Elvis 70-tals katalog. Det är inte min mening att ge intrycket av att jag inte tycker om låtarna, albumen eller omslagen, jag älskar dessa skivor men jag tror kanske, att med lite mera uppmärksamhet och vördnad så skulle dessa album kunnat vara så mycket bättre.

Så med tanke på allt detta så tänkte jag göra en lista på mina topp 3 omslag och ett av hans allra sämsta från 1970 till 1977. Mina kriterier för denna lista är som följer: hur ser Elvis ut på bilden,

ansiktsuttrycket, hans kroppsställning och kläderna. Sedan tycker jag typsnittet på texten är viktigt, hur det passar ihop med helheten av omslaget. Det jag inte tar i beaktande är om det finns flera varianter från olika länder, om det finns någon bild på baksidan eller om det är en gatefold med flera bilder.

Så nu till mina topp 3 plus det sämsta:

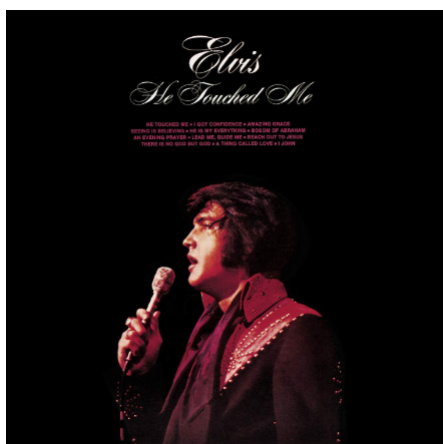

3. That's The Way It Is

Skulle någon ha bett mig att göra en sådan här lista för tjugo år sedan så skulle detta album ha kommit på första plats. Det är ett av mina absoluta favoritalbum med Elvis. Men denna lista har inget med själva musiken att göra så nu hamnade det på tredje plats. Detta på grund av hur Elvis utstrålar perfektion här. Han är i toppform. Bilden är tagen under konserten och ändå har de fångat honom i en fridfull

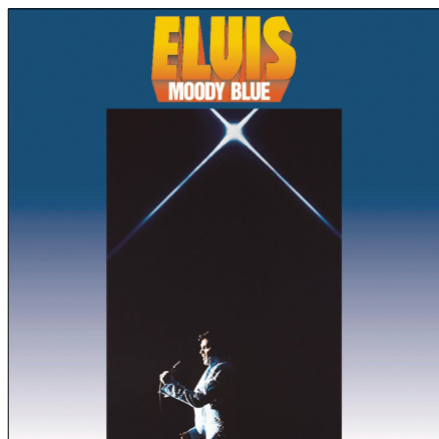
hållning. Man ser att höger hand just är på väg att bryta lugnet. Jag gillar att bilden är svartvit och den enda färg vi får är hans namn skrivet i gult. Typsnittet är elegant och passar perfekt till Las Vegas år 1970. Trumsetet som glänser i bakgrunden ger djup till bilden men tillför också lite glamour. Om man nu inte tänker på att det bara är ett trumset. Det som drar ner bildintrycket något är den avkapade handen till vänster som håller i gitarren. Men ändå en väldigt lyckad helhet.

2. He Touched Me

Vördnaden i Elvis ansiktsuttryck funkar väldigt bra med det religiösa temat på skivan. Färgerna på kläderna funkar perfekt, lila som i religiösa sammanhang symboliserar bot och ånger, detta tycker jag verkligen känns i omslaget och att dräkten hans är svart bara höjer känslan av ånger och vördnad. Här igen synkar typsnittet med omslaget och för vidare budskapet. Var nära att hamna på topp

platsen men räckte inte riktigt dit.

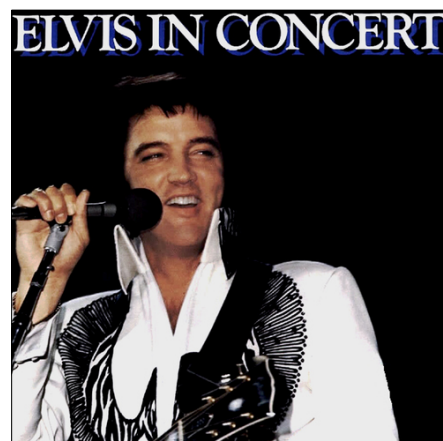

1. Moody Blue

Detta är mitt absoluta favoritomslag från 70-talet, det har en sådan kraft, det känns mäktigt och stort. Att Elvis är väldigt liten ger omslaget även en skörhet som återspeglar sig också i albumtiteln, långt ifrån den självsäkerhet som fanns i *That's The Way It Is*, både i bild och i titel. Dramatiken i hans uttryck och pose är påtaglig, det känns som han är i stunden och ger sitt allt. Stjärnan lyser ovan honom för att ge honom hopp i all det mörker som omger honom och ovanför det har vi hans namn i stora tjocka bokstäver som framhäver sig, kräver utrymme, men det är som det handlar mer om myten om honom än den verkliga Elvis. Väldigt vackert och mäktigt men även ett skört omslag.

Nu har vi till sist hamnat vid det **sämsta omslaget**, där hade jag flera tävlande, en av dessa var **Separate Ways** som var väldigt nära

att hamna på listan av självklara orsaker. Väldigt klyschigt, påklistrat och hiskliga färger, men ändå så har det lite mera charm i sig än mitt slutliga val som blev detta:

Elvis In Concert

Till en början tycker jag att dräkten inte gör sig så fin på bilden, i helhet kanske den såg bra ut men på bilden ser den bedrövlig ut. Beskrivningen är tråkig, bilden ser platt ut, inget djup som de sedan har försökt skapa med den hemska texten som får omslaget att se ännu billigare ut. Ett alldeles bedrövligt omslag.

Vilka tycker du att är de topp 3 finaste omslagen från 70-talet? Eller har du ett omslag som du tycker är alldeles förfärligt? Skicka gärna in dina förslag till lynott86hotmail.com

Fröken Elvis julshow på Rival

Den 19 december 2021 besökte jag anrika Teater Rival i Stockholm för att se och lyssna till Fröken Elvis julshow (Teatern, då även biograf, invigdes fö utav Karl Gerhard annandag jul 1934). Det var fjärde gången jag var på en konsert med dem, men första gången på en julshow.

Egentligen var det inte alls meningen att jag skulle gå på en konsert den här helgen, utan att vi skulle fira en blivande 40-åring. Men då födelsedagsbarnet insjuknat i misstänkt Covid-19 fick allt snabbt ställas in. För att muntra

upp mig lite började jag scrolla lite bland evenemangen på Facebook för att se om det fanns någonting annat roligt att hitta på denna helg. Jag behövde inte leta länge. **Fröken Elvis** skulle ha det sista stoppet på sin julturné i Stockholm just denna helg. Som tur var fanns det en biljett kvar till mig!

Kön ringlade lång, då covidbevis precis införts och vi alla skulle kontrolleras att vi var vaccinerade, men det gick ändå snabbt och smidigt. Det lite lustiga var att de inte kollade om jag hade någon biljett, vilket jag naturligtvis hade, kanske

lite stressade av situationen. Jag hade haft turen att få en plats nära scenen ändå, ytterst på rad 5. Fröken Elvis bestod denna kväll inte bara utav "fröknar" utan även en manlig artist, **Christoffer Skoug**, som ersatte mammalediga **Josefin Berge**. Övriga var **Camilla Fritzén**, **Sanna Andersson**, **Lisa Bodelius** och **Maria Olsson**.

Föreställningen var indelad i två akter. Första akten började, som sig bör, med **Richard Strauss Also sprach Zarathustra**. Därefter ett medley där Elvis röst ljudder i högtalarna och där han sjunger några

jullåtar som **Santa Claus is Back in Town**, **Here Comes Santa Claus** och **Blue Christmas**. Strax efter klockan 19 kommer fröknarna in till **See See Rider** eller **Säg, säg casanova** som den heter på svenska följt att **Leverera** (A Little Less Conversation). Därefter några julsånger (Juletidens blomma och Ge och inte få) och efter det en liten stunds allvar där de talade om den senaste tidens oroligheter i förorterna där de passande nog sjöng **In the Ghetto** eller **I betongen** som deras version heter. Den passar lika bra idag i en förort till våra storstäder som i Chicago när den skrevs. En liten stunds eftertänksamhet. Därefter **Om du bar mina skor** (Walk a Mile in My Shoes).

De berättade sedan att de ska släppa en ny Nu har skiva med **Giganterna** där de ska tolka **Schubert** och

Beethoven. De sjunger sedan de nytolkade versionerna av **Für Elise** (Aldrig nöjd) och **Ave Maria** eller **Där går Maria** som handlar om en ensam kvinna som snart ska fylla 82 år och ofta känner sig ensam då barnen hör av sig alltmer sällan och många vänner gått bort. Hon vill inte dö ensam, ja vem vill det? Fint, men vemodigt. Sedan sjunger de också **If I Can Dream** på svenska **Jag har en dröm**.

Akt 2 börjar med att Camilla Fritzen, Christoffer Skoug kommer in och dansar till **Holly Leaves**. Uppskattat och välrepeterat och väldigt fartigt där han kastar upp henne i luften. De skulle lätt vinna "Lets dance" (tips)! Därefter kommer alla in och spelar slagverk (Cajun). Därefter följer **I ett land**.

Konserten fortlöper med **Så misstänksam** (Suspicious Minds) och sedan blir det

allsång till **Can't Help Falling in Love** där vi får sjunga med i refrängen, fast på svenska då **Och jag blev kär i dig**. Mycket uppskattat. Därefter några julballader i snabbt tempo och **Jag glömmer aldrig dig** (Always on My Mind) samt **Grå jul** (Blue Christmas).

Konserten avslutades med **Psykopat** (Devil In Disguise) och de tackar sedan publiken för konserten. Dock så bjöd de sedan, till skillnad från Elvis, på 2 stycken extranummer i form av **Gamla goda dar** (Auld lang syne) och sedan passande med lite julfrid **Stilla natt**.

En ny turné planeras till våren 2022 mellan 19 mars och 11 maj. Titta på deras hemsida. Kanske kommer de just till din stad? Då ska du passa på att se dem!

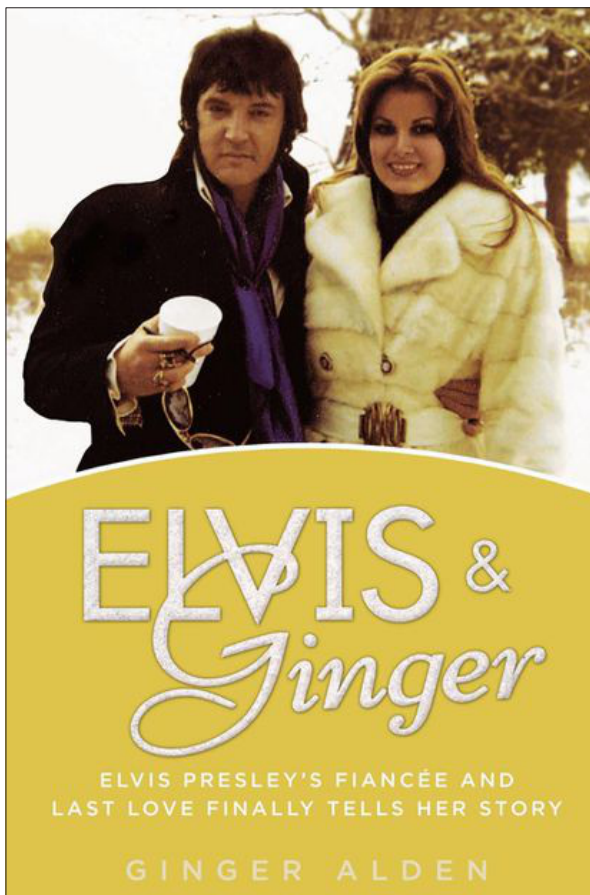

The Memphis Mafia and Ginger Alden: Disliked for not understanding "the girlfriend job"?

Why did "the guys" resent Ginger like it seems they did? Here is an attempt to grasp this. Could she be expected to understand her role, without being told what that role was? Some blame her for sleeping when he died. Ironically, Linda seems to have been the ideal girlfriend. And - Ginger stood up to him!

"In rock'n'roll mythology", **Alanna Nash** states, "*she is the girl who let him die, knocking the world off its axis*" (2010: 581). Is this "all" there is to it, or are there also other reasons for the anti-sentiment?

This is NOT a dive into the sea of (what seems like) hate by many fans now. A resentment/dislike, at best, that I gradually learned about as a member of some Facebook groups around the time of the releases of both Ginger's book and **Shirley Dieu's** book "**Memphis Mafia Princess**". A member who voiced my views and asked questions, not quite acting like a "fan" of Ginger, I got scolded by both Ginger fans and Ginger dislikers (maybe haters). This article focus on the views of the

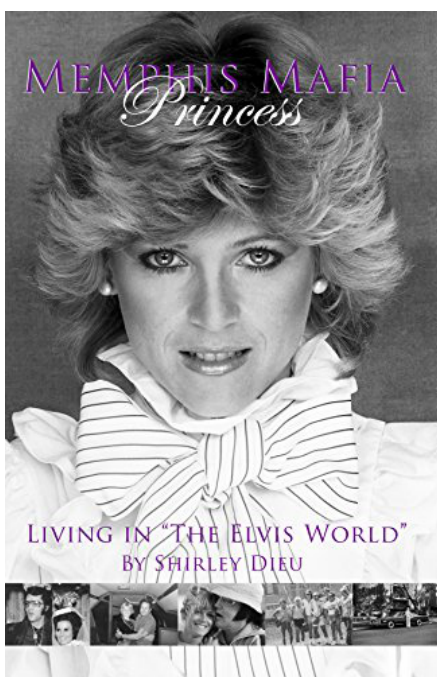

Memphis Mafia - or, "the guys" - and other people close to Elvis, as documented in some books.

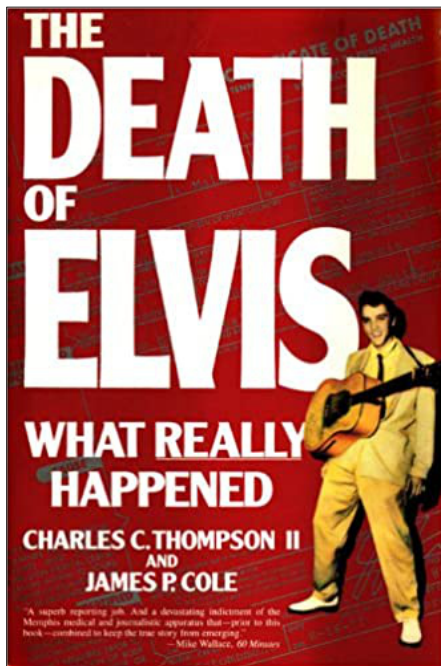
Ginger who?

An introduction to **Ginger Alden** (to those who need it): Ginger is born in November 1956, and was days away from 20 when she first met Elvis at Graceland with her sisters in November 1976. Allegedly, they were engaged in January 1977, and Elvis gave her an engagement ring

(Victor 2008: 8 and Ginger's own book). The timing of the engagement on 26 January was at least partly determined by numbers theory: 8 was Elvis' number (Guralnic 1999: 622). Ginger was at Graceland when Elvis died, and slept while he was in the bathroom. According to her book, Elvis had given her painkillers for her menstruation pains, and she had not slept for a long time, - resulting in heavy sleep. I guess what Elvis gave her was quite strong...considering what HE got.

The job of a girlfriend

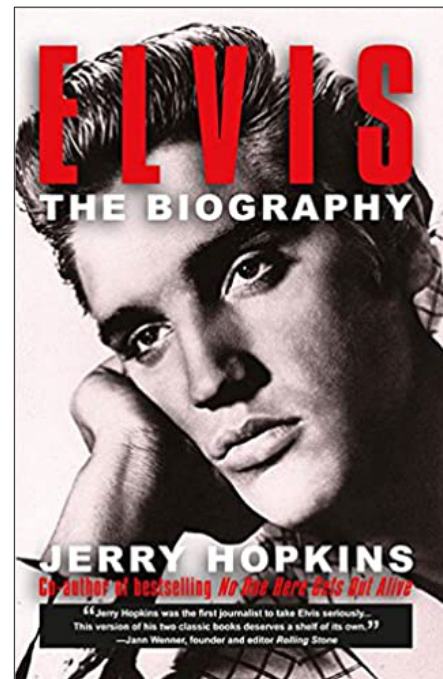
Perhaps the essence about Ginger is stated in the book "**The Death of Elvis**" from 1991, where **Linda Thompson's** brother **Sam** is quoted: "*I know that all the members of the group that I was aware of resented Ginger being in that situation. Nobody felt like she was really taking care of Elvis. When I say that, I mean in terms of his medication and watching and taking care of him. Like we all knew that the personal aides and whoever was with Elvis, in terms of girls, THEY WOULD HAVE TO DO THAT* (my caps, pages 13-14).

Marty Lacker has criticised Ginger for not watching Elvis "*until he went to sleep like Linda did or make sure he didn't choke while he ate*" (Nash 2005: 691).

Right...so...a 20 year old is expected to make sure a 42 year old sleep properly and does not fall asleep from downers while he is eating... How reasonable is that?

So, a portrait is being painted of Linda as basically the ideal, life-saving girlfriend. Linda gives her perspective: "*The real thing that was most difficult to accept and probably the primary reason why I ultimately left was that there was no room for personal growth. Your life revolved entirely around Elvis'. I could not be assertive as an individual. Somehow when you were with him you knew how great his needs were and you were willing to give up yourself. I think that essentially I just grew up. I think it amounted to that.*" She thought she had a right to her own feelings, her own life. "*And I wasn't having that. (...) Wanting my own life came on slowly*" (Hopkins 2007: 357). Ideal life-saving girlfriend at a huge cost, then. The Memphis Mafia was pleased, as she kept Elvis alive. Linda also tells about "*horrible fights about the pills he took, usually after she had stayed awake while Elvis slept so she could watch his breathing.*" (p. 358).

So, basically, the entourage/Mafia wanted Ginger to behave like a type of girlfriend Linda had found

she could no longer accept to be... How ironic.

As I read **Jerry Hopkins'** revisited 2-book combo, the obvious dawns on me: "The guys" could not understand nor accept that Ginger claimed the freedoms Linda eventually found she needed because THEY were so totally used to focus only on Elvis (and on others in the group, jealousy). They had no "own life". They lived to serve Elvis. They shared his lifestyle. They took the pills he did. Doing what he did was the cost of being one of "the guys", and "*they walked around on eggs whenever The Boss was uptight*" (Hopkins 2007: 258-259). Imagine then a girlfriend who related to the real world and acted in ways that sometimes made their boss uptight: Of course it was unpopular! A

young woman whose thinking makes mostly perfect sense to me, a product of progressive, gender-equality Norway. But for sure not to men whose formative years were mostly the 40's and the 50's in the South. Not to Elvis, who took it for a given that everyone lived to cater to his every wish. And of course they never said "no" to him and challenged his ways.

The 16th

Ginger's behavior on August 16 seems a bit odd to me, though, provided Guralnic tells the truth: *"She wakes up in Elvis' bed, and Elvis isn't in bed. She calls her mother, before checking why Elvis is still not in bed. Her mother asked "How was Elvis?", and "Ginger said she didn't know, he had never come back to bed, maybe she had better go check on him. She washed and put on her makeup in her own bathroom, then knocked on Elvis' bathroom door"* (Guralnic 1999: 647). Why, we may ask, didn't she go straight to check on Elvis? Seems very odd. In her book, she tells more about this: She woke up just after 2 P.M, with menstruation cramps. She had slept deeply due to no rest since the day before and Tylenol with codeine (myself, i have no idea of how strong that stuff is). She was unable to

look right away, as she was bleeding heavily. She rushed to her bathroom. From the toilet, she quickly called her mother, and told her she was going to check where Elvis was (Alden 2014: 340-341). She does not mention putting on makeup.

Ignorance(?)

Nobody told Ginger what her girlfriend tasks were, or what to expect (Guralnic 1999: 623). In her book, Ginger tells about very few opportunities to talk to people in the inner circle alone, without Elvis. How could she understand the situation without anyone telling her? In a 2019 interview with Elvis Australia, she says: *"I was quite shy and spending so much time with Elvis and focusing on him, that I didn't get to really know others well, nor they me, during our time together."*

Ginger sensed, however, that Elvis had a drug problem by May 1977, as she *"wondered if this medication could be harmful to Elvis in the long run"* (281-282). She also wondered HOW - and not IF - Elvis *"had gotten to a point in his life where he was so dependent on this sleep medication"*. She thought Dr. Nick could experiment and not give Elvis medication *"for a night or two. I would have helped*

Ginger Alden 2021
© Shantay Wood

him with that." (282) Unrealistic, of course. In Binghamton in May, Ginger express *"worry about you and your medication sometimes. Elvis was quiet. I knew he didn't like being confronted about any of his habits."* Elvis told her to go home. (p. 286) She writes: *"I could only hope that Elvis knew, at least on some deep level, that I'd brought up the medication because I cared so much about him and his well-being"* (p.287). By early 1977, Ginger *"had begun to see a pattern of him needing more help to sleep as a concert tour approached"*, and one morning she said *"Elvis, you don't really need that"*. Elvis shook his head, and replied *"You don't understand. I need it"*. Ginger wondered if he had worked up a tolerance, and needed increased doses (256).

In Louisiana, on the March tour, Elvis told her he didn't

feel well. *"This was the first time I'd ever seen Elvis truly look ill. He was perspiring and his head felt warm to me"* (p. 257).

So Ginger understood, at least on some superficial level, that Elvis had health issues. Only not enough insight to do "the girlfriend job"? And, again, without being frankly informed, is it reasonable to expect she did? I think not.

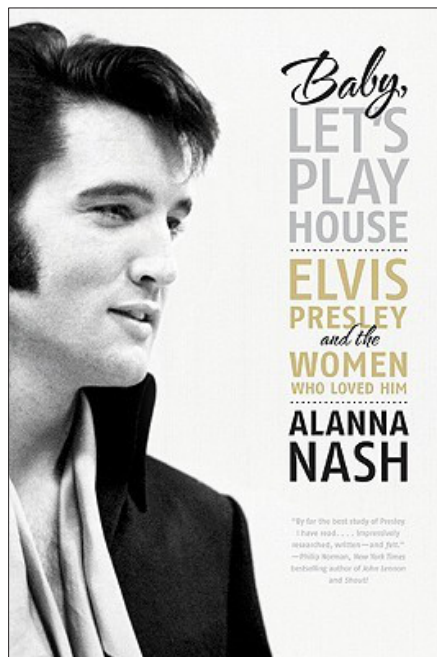
After returning from Louisiana, Elvis did not want Ginger to visit him at the hospital, due to various excuses (p. 258).

Ginger vs Linda

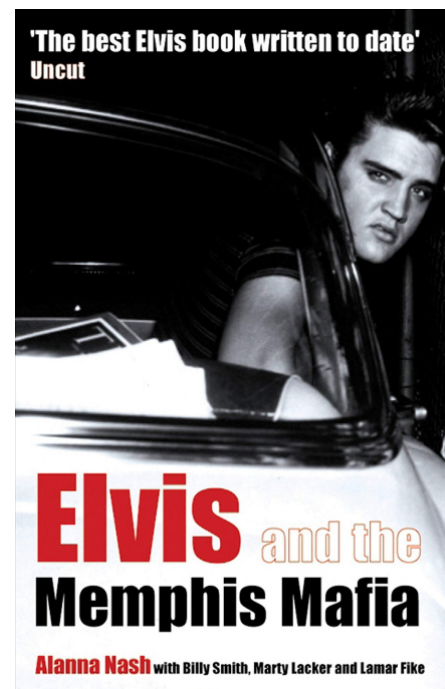
Ginger is often compared to Linda Thompson, born in May 1950. It is typical to read *"If it had been Linda,..."* and then something Ginger did not do. Linda, then, was nearly 5 1/2 years Ginger's senior. So, Linda was about 2 years older than Ginger when Linda met Elvis at the Memphian Theater in July 1972. From the end of July, Linda and Elvis practically was together non-stop the first 365 days, according to Linda. Linda learned about Elvis' situation as his health problems got worse and she was with him at the Baptist Memorial Hospital several times. Indeed, she called and had him rushed to the hospital in January 1975. **Dr. Nick** cooperated

with Linda to prevent bad situations (Victor 2008: 524-526).

The contrast to Ginger's situation could hardly have been starker. But that's hardly her fault. In order to try to help, one needs to know, I'd say! The chapters "A Prince from Another Planet" (507-523) and "Where does love go?" (539-558) in Alanna Nash's book "Baby, Let's Play House" (2010) describes tragically well Elvis's medication addiction with the resulting health issues - and constant risk of death. Like, he constantly had to be rescued from choking on his food as the drugs affected the swallowing reflex. Lamar Fike claims Linda and others saved Elvis from dying already in 1974 (p. 544).

Guralnic refers to the situation as of December

1976 in Las Vegas: *"It was obvious to anyone who saw Elvis that he was not well"* (1999: 616).

Greed?

In the book **"Elvis and the Memphis Mafia"**, Marty Lacker, **Billy Smith** and **Lamar Fike** paint a very unfavorable picture of Ginger (and her family). Marty Lacker says *"Ginger was one of the worst choices Elvis ever made"*. Billy Smith says *"Ginger wasn't dumb, but....she wasn't a caring, nurturing person like Linda"* (both quotes, page 684).

Marty goes on: *"From what Billy and the other guys tell me, Ginger probably added to Elvis's downfall. First of all, she didn't care anything about him. Second, she was too young for him. And*

third, the way I saw it, she was there for what she could get. She forced her whole family on him. (...) She didn't love him - she didn't even want to be around him. (...) She didn't seem interested in pleasing him much at all". He mentions buying the house with a pool (p. 691).

Ginger's version, in short, seems to be she needed her family and that Elvis had expressed intentions to help her family (like paying the mortgage on their house). Ginger was very close to her family. Where various "Mafia" members describe a selfish young woman who "doesn't care" about Elvis, and wants to be with her family, Ginger describe love for her family and how much she miss them when she's away from them.

Where the guys tells of what they saw as greed, Ginger tells of Elvis wanting to give without her asking him. Billy Smith "was so pissed off at that family" (p. 694). Ginger tells about the evening in July 1977 when he invited her mother and sister **Rosemary** to present his plans for doing landscaping at their new home and installing a pool. It was going to be a surprise. Elvis gave them "generous" checks and told Rosemary he would put her on the payroll to accompany Ginger on tours. He also surprised Ginger with a new TR-6

In Memphis August 12, 2021
@ Shantay Wood

convertible that evening (Alden 2015: 317-318).

Marty's and Billy's feelings about Elvis's spending on Ginger's family - in particular, the house - seems odd. Compared to Elvis's spending on other people and projects, it seems modest. Need I mention more than his huge spending spree on the Circle G ranch in Mississippi in 1967? **Jerry Schilling's** tale in the chapter called "Rising Sun" (2006: 160-184) about this says a lot. A tale of depression due to bad movie scripts? Elvis called in sick, arrived late for

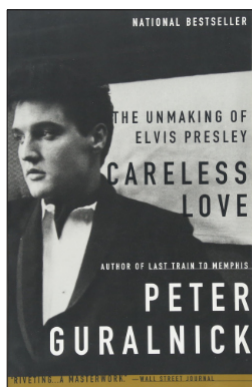
movie pre-production (for Clambake). I will also mention the spending spree due to feeling guilty after he asked **The Sweet Inspirations** whether they had eaten catfish (a reference to poor blacks) and a rude sexual comment about Kathy on stage in Greensboro in July 1975, - after which he bought "practically a whole jewelry store", according to Lowell Hays. Back at home, he went on to buy 14 Cadillacs and two airplanes (Hopkins 2007: 332-333). So, why is his spending on Ginger's family such a big deal? Because it was money spent on outsiders? The family of an unpopular

girlfriend and (maybe) fiancé? Or they understood Elvis should spend less, and worked up resentment because he spent money on THAT family?

Nashville 1977

Ginger was much criticized for not coming to Nashville with Elvis for a recording session in January 1977. As we know, Elvis went and stayed in his hotel room, blaming a cold for not showing up. In her book, she claim they "flew into Nashville and settled in our hotel", and that they "spent the next couple of days reading and watching television together in his room, hoping his throat would feel better. A doctor came to see him (p.204). The problem: All other sources I've read says she was NOT in Nashville!

A doctor was called to check Elvis, Guralnic also writes (1999: 619). Did he see her? No mention of

this, and perhaps nobody has asked him, - simply because they knew she wasn't there? It should have been impossible not to see her, if she was with him. Ok...how could she forecast

that this would be important to remember? Indeed, how could she know it was very important he went to the session? She had no idea that this session was very important, - or any idea of the problem to make Elvis record new material. She seemed totally ignorant of such career issues: "*I wasn't aware of anything that was going on behind the scenes*" (Alden 2014: 204)

Not a fan

She has said - in her own book and to Elvis Australia - she was proud of Elvis being from Memphis and that her sisters and mother had some records, and she had seen some movies. But she had not been a FAN who was informed about him, - let alone informed of his medication problems.

Learning curves

People are different, for starters. Linda and Ginger is obviously different. Not least, Linda's process of knowing Elvis was very different, - starting at a time when his abuse problems weren't very grave or visible (although he had used speed since the 50's). When Ginger entered the Elvis scene, his health issues were very serious, to say the least. If we take Ginger's words face value, she likely just missed the

knowledge to realize his situation. She probably had no idea what those "attack packages" contained that were given to him to be able to sleep, except knowing it was "sleep medication". She was likely left in the dark.

She stood up to Elvis!

Imagine that! I smile when I read about her comment to Elvis when he was served a big bowl of ice cream soon after he has told her of his wish to loose weight! "*Should you be eating that??*" Elvis reacts by throwing the bowl at the bedroom wall. LOL. You can't make this up... Or her leaving Graceland to go home, despite Elvis's wish she stay. The "Mafia" guys Lamar, Billy and Marty says she was the only woman other than Priscilla to "reject" him - in other words, to not do totally as he wished. Of course, the staff's focus was on indulging him, to do all they could to please him (or give him placebos without him noticing it). Ginger also wanted to please him, - but she also told him some sincere stuff, hoping he would appreciate honesty. Well... She later realized he did not like his habits challenged. I give her credit for trying, but perhaps his "guys" did not?

On vacation in Hawaii, Ginger suggested Elvis

drink less papaya juice. They were out of juice, and Elvis wanted her to wake an aide and get more. Ginger question "Can it wait, Elvis?" and then "Elvis, this much juice isn't healthy". Elvis got upset, and went to Billy and Jo Smith's room. Billy came for her, - and Elvis told her "We're leaving Hawaii because of you" (p. 242-243). "What had Elvis told Billy and Jo?", Ginger was wondering. Ginger write "I was standing up to him because I did love him!" And - then, angry and hurt - she "walked out of the room while Elvis was still talking", and went to her room. Elvis stormed in, slapped her, and told her "No one ever walks out of me when I am talking!" (p. 243-244). Yes, Ginger, you are very correct: "He had been used to getting it his own way for so long", - and she refers to a yogurt incident in Palm Springs, when she told him "I don't think you need more yogurt" (pages 184-185): "There, too, I'd only been trying to help him. If this was his reaction over yogurt and papaya juice, how could I ever say anything to him about his sleep medication?" (244-245).

I guess she should not have tried to change him, - but merely done "the girlfriend job" of keeping him alive, if at all possible?! I do not intend to suggest that she staying awake on the 16th

Ginger Alden signing photos for a fan.
 @ Shantay Wood

would have made any difference. We can not know. And she was asleep from medication Elvis gave her...

Why (not) get to know her?

Ginger tells about something interesting regarding the Hawaii trip: She was "disturbed" Billy and Jo never asked her what happened or had not tried to intervene. She wanted to feel close to them, as they would become family. "I wondered why they didn't go out of their way to approach me." (p. 245).

Maybe they did not try to get to know her because they did not like her? Maybe they saw her as one more in a very long line of

dates (but one who happened to be there when numbers theory told Elvis he should act?)?

Maybe because she acted too much in none-Elvis-girlfriendly fashion, standing up to him and not always jumping when he said jump? My questions.

A private girl

Or maybe the entourage didn't like Ginger because she did not SEEM to care for Elvis? She did not SHOW signs of affection when others observed. She hardly said a word, when others could hear (Nash 2010: 586). Well, some persons are very private and do not wish to display affection for others to see. How can anyone say for sure what they feel?

Plus, Ginger did not agree

to moving into Graceland, "claiming it was immoral" (as religious, Elvis should have been able to relate to that...?), she did not like to sleep there (during the day...) and "*she certainly didn't appear to be overly fond of making love with her fiance*" (p. 590). All in all, seems she did nothing right!

The Mafia saw it like there was nothing Elvis would not do to win Ginger's affection (Nash 2010: 586). Like attending the funeral of her grandfather in rural Arkansas. According to the Mafia, "*it worried everyone as how far Elvis might go. Nothing about his involvement with Ginger indicated rational thinking*" (586).

Billy Smith has said Elvis "*kept buying Ginger jewelry and cars to keep her there*" (p.588). According to **David Stanley**, Elvis called the Alden family "leeches", and felt Ginger was just using him. That it was obvious she didn't love him. Shirley Dieu sees it like Ginger was her mother's "little pawn" for getting stuff from Elvis - had her claws in his back pocket. "*Everybody knows that*" (p. 588).

But what if they and Elvis misread Ginger totally? What if it wasn't about stuff for her, at all? But this is what the Mafia believed,

and clearly what shaped their opinion of her. And I guess it was easier for them to criticize Ginger than to criticize Elvis....who misled Ginger to believe they would marry by window shopping wedding dresses, talking behind her back "*whenever that is*" (the wedding) to Billy and Jo. Is it "naiveté" on her part to take Elvis face value, like Shirley Dieu said? (p. 588) What does it say that the insiders seem to think Ginger should have understood that her boyfriend - or, her fiance, as she naturally prefers to put it - lied to her about the wedding plans?

Naive Ginger?

Maybe Ginger was naive regarding her mother, too, not realizing her alleged motives for being very excited about her relationship to Elvis? You'd hate to believe your closest family has anything but noble motives, right? Anyway, the Mafia sentiment seems to be Ginger was in it for the stuff she and her FAMILY could get, - no matter how unfair and incorrect that might be. If I had a dollar for every time I read about "riding the gravy train" accusations in the anti-Ginger FB groups around the time of her book release... Maybe Billy Smith and the others saw through her. Maybe they misread her.

Sources:

Nash, Alanna: "Elvis and the Memphis Mafia". Aurum Press Ltd, 2005.

Nash, Alanna: "Baby, Let's Play House". !t/ HarperCollins, 2010.

Hopkins, Jerry: "Elvis. The biography". Plexus, 2007. Updated one-volume version of his originally two books of 1971 and 1980.

Schilling, Jerry: "Me and a Guy Named Elvis". Gotham Books, 2006.

Guralnic, Peter: Careless Love. Abacus, 1999.

Victor, Adam: The Elvis Encyclopedia. Overlook Ducworth, 2008.

Thompson, Charles C & Cole, James P.: The Death of Elvis. What Really Happened. Delocorte Press, 1991

Alden, Ginger: "Elvis and Ginger". The Berkeley Publishing Group, 2014.

Elvis Australia: <https://www.elvis.com.au/presley/interview-with-ginger-alden.shtml>

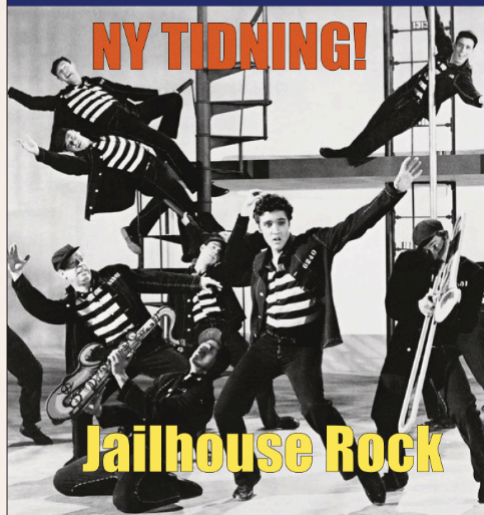

Elvis
magasinet

Nr 1 oktober 2021

Utgiven av: Elvis i Norden

NY TIDNING!

Jailhouse Rock

***Henrik Åberg:
– Mycket bra,
välgjord och
intressant
tidning!***

www.henrikaberg.com